

Μάνος Κουνουγάκης

Άνθη, Λίγα Άνθη
για τους Νεκρούς

2019

Ο Μάνος Κουνουγάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1985. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Αμερικανική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ. Τα θεατρικά του έργα δημοσιεύονται ελεύθερα για ανάγνωση στην ιστοσελίδα kounougakis.gr

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6974627110

Email: manoskounouk7@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια του Πέμπτου Εργαστηρίου Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θανάση Τριαρίδη με θέμα την ανάσταση. Είναι βασισμένο στο θεατρικό έργο *A Streetcar Named Desire* του Tennessee Williams.

Το θεατρικό έργο *Άνθη, Λίγα Άνθη για τους Νεκρούς* του Μάνου Κουνουγάκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Λορένα

Μπλανς

Στέλλα

Στάνλεϋ

Περίληψη

Μακρινό μέλλον. Ένα πρόγραμμα προσομοίωσης πραγματικότητας επιτρέπει σε κάθε άνθρωπο να διατηρήσει την ύπαρξή του μετά τον θάνατό του σε ένα περιβάλλον που ο ίδιος έχει επιλέξει. Η Λορένα έχει διαλέξει να αναστηθεί στο θεατρικό έργο *Λεωφορείο ο Πόθος* του Τενεσί Ουίλιαμς. Παίρνει τη θέση ενός δευτερεύοντα χαρακτήρα, της γυναίκας που πουλάει λουλούδια για τους νεκρούς, και προσπαθεί να αλλάξει το τραγικό τέλος της Μπλανς. Ωστόσο, κάθε φορά που κάνει κάποιο λάθος χειρισμό, το πρόγραμμα την ανασταίνει ξανά, μεταφέροντάς την στην αρχική της θέση.

1

Σκοτάδι. Την ησυχία διακόπτει ο ήχος μιας γυναίκας που προσπαθεί να αναπνεύσει. Καθώς η αναπνοή της σταθεροποιείται, φωτίζεται ο χώρος. Βλέπουμε τη Λορένα, μια όμορφη γυναίκα περίπου τριάντα χρονών, να στέκεται όρθια στη μέση της σκηνής. Φοράει ένα φλοράλ φόρεμα και στο χέρι της κρατάει ένα καλάθι με άνθη.

Λορένα: Flores. Flores para los muertos. Flores. Flores. *(Σταματάει και κοιτάζει τον εαυτό της. Αγγίζει το φόρεμα.)* Το φόρεμά μου. Και τ' άνθη. Είναι λευκά. Λευκά για εκείνη. Μονάχα ένα κόκκινο. Πορφυρό. Για τον πόθο. Το αίμα. Τον έρωτα. Αυτό ήταν λοιπόν. Είμαι νεκρή επιτέλους. Νεκρή και όμορφη. Ώρα να λάμπεις, μωρό μου. Να φωτίσεις τον κόσμο που εσύ δημιούργησες. Θα διορθώσεις τα λάθη του. Θα τη σώσεις. *(Ακούγεται μουσική τζαζ.)* Αχ, η μουσική! Η καρδιά μας χτυπά στον ρυθμό της. Χόρεψε. Χόρεψε. *(Αρχίζει να χορεύει.)* Είσαι στη Νέα Ορλεάνη. Στη δική σου Νέα Ορλεάνη. Εσύ γράφεις το έργο. Και θα το γράψεις σωστά. Θα του δώσεις το τέλος που του αξίζει. Χόρεψε. Χόρεψε. Γιορτάζεις σήμερα. Όπως κάθε μέρα από εδώ και μπρος. Είσαι στον Παράδεισο σου, Λορένα. Στην Εδέμ που έφτιαξες. *(Ακούγεται ο ήχος τραμ που περνάει. Σταματάει να χορεύει και το κοιτάζει.)* Ένα τραμ. Πού να πηγαίνει άραγε;

Πηγαίνει έξω από το σπίτι του Στάνλεϋ. Χτυπάει. Η Μπλανς ανοίγει την πόρτα. Της χαμογελάει και της χαϊδεύει το μάγουλο.

Μπλανς: Γεια σου όμορφη. Τι θα ήθελες;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη για τους νεκρούς;

Μπλανς: Πώς είπατε;

Λορένα: Θα θέλατε λίγα άνθη για τους νεκρούς;

Μπλανς: Όχι. Όχι.

Η Μπλανς κλείνει την πόρτα. Η Λορένα χτυπάει ξανά. Κανείς δεν ανοίγει. Σκοτάδι.

2

Το φως επανέρχεται. Η Λορένα βρίσκεται στην αρχική της θέση.

Λορένα: Μα τι συνέβη; Πάλι από την αρχή; Εντάξει. Δεσποινίς Ντιμπουά, δε θα μου ξεφύγετε έτσι εύκολα. Εγώ είμαι η συγγραφέας εδώ. Και κάθε ανορθογραφία τη σβήνω. Ή μάλλον... Σχίζω ολόκληρη τη σελίδα και γράφω την ιστορία από την αρχή. Θα σας σώσω θέλετε δε θέλετε.

Πηγαίνει μέχρι την πόρτα και τη χτυπάει. Η Μπλανς της ανοίγει. Της χαμογελάει.

Μπλανς: Γεια σου όμορφη. Τι θα ήθελες;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη για αυτούς που ποθούν; Λίγα άνθη για τους ερωτευμένους;

Μπλανς: Τόσο όμορφα! *(Εισπνέει το άρωμά τους.)* Όλα τους είναι λευκά. Και μόνο ένα κόκκινο.

Λορένα: Λευκά για τη Μπλανς.

Μπλανς: Με γνωρίζετε;

Λορένα: Όπως όλοι.

Μπλανς: Αλήθεια το λέτε;

Λορένα: Μια γυναίκα αριστοκρατική, καλλιεργημένη και όμορφη ξεχωρίζει αμέσως. Όπως αυτό το κόκκινο τριαντάφυλλο ανάμεσα στα λευκά. *(Της το προσφέρει.)*

Μπλανς: Για μένα;

Λορένα: «Ω, η αγάπη μου είναι ένα κόκκινο, κατακόκκινο ρόδο/φρεσκοανθισμένο τον Ιούνη.»

Μπλανς: «Ω, η αγάπη μου είναι μια μελωδία,/παιγμένη σε τόνο γλυκό.»¹ *(Παίρνει το τριαντάφυλλο.)* Γνωρίζετε την ποίηση του κυρίου Μπερνς;

Λορένα: Πώς θα μπορούσα να μη τη γνωρίζω; Η ποίηση, ξέρετε, είναι το οξυγόνο των ευαίσθητων ψυχών.

Μπλανς: Το πιστεύετε;

¹ Στίχοι από το ποίημα "A Red, Red Rose" του Robert Burns

Λορένα: Με λένε Λορένα.

Μπλανς: Λορένα; Όπως... Έχει η οικογένειά σας ρίζες στη Γαλλία;

Λορένα: Μπορεί. Οι παππούδες όλων μας άλλωστε ζούσαν κάποτε στον Παλιό Κόσμο.

Μπλανς: Τ' όνομά σας μου θυμίζει τη γαλλική πόλη Λωρραίνη.

Λορένα: Δε το είχα σκεφτεί.

Μπλανς: Ίσως είστε λοιπόν μια όμορφη Γαλλίδα. Όπως εγώ. Το επίθετό μου είναι-

Λορένα: Ντιμπουά.

Μπλανς: Ω! Γνωρίζετε και το επίθετό μου;

Λορένα: Ελπίζω να μη σας φέρνω σ' άβολη θέση.

Μπλανς: Όχι. Καθόλου.

Λορένα: Οι γυναίκες εδώ είναι τόσο... Πώς να το πω; Ενώ εσείς. Πάντα ήθελα μια φίλη σαν και σας.

Μπλανς: Τι καλή που είστε! Ξέρετε, πάντα βασιζόμουν στην καλοσύνη των ξένων.

Λορένα: Αφήστε με λοιπόν να γίνω η αγαπημένη σας ξένη.

Μπλανς: Avec plaisir, ma chérie! Vous êtes charmante! Je suis heureuse de vous rencontrer.

Λορένα: Moi, aussi!

Μπλανς: Μιλάτε γαλλικά;

Λορένα: Παλιότερα, ναι. Πλέον όχι και τόσο καλά.

Μπλανς: Θα θέλατε λίγη λεμονάδα;

Λορένα: Πολύ ευχαρίστως.

Μπλανς: Είναι τόσο ζεστά τ' απογεύματα του Ιουνίου σ' αυτή την πόλη. Μου θυμίζουν τον Νότο.

Λορένα: Αγαπάω τη ζέστη. Ξυπνάει τον πόθο μέσα μας. Και μας απογυμνώνει απ' όλα τα περιττά.

Μπλανς: Και τη μαγεία;

Λορένα: Όχι βέβαια.

Μπλανς: Τι καλά! Περάστε μέσα, παρακαλώ.

Λορένα: Δε θα ενοχλήσω;

Μπλανς: Μην ανησυχείτε. Είναι το σπίτι του άνδρα της αδερφής μου. Μα λείπουν. Έχουν πάει για μπόουλινγκ. Βασικά ο κύριος παίζει και η αδερφή μου τον χειροκροτεί.

Λορένα: Μπόουλινγκ είπατε;

Μπλανς: Είναι δημοφιλές σε άνδρες σαν και αυτόν. Ξέρετε... Για να αναδειχθεί το πιο ισχυρό αρσενικό. Τόσο πρωτόγονο.

Λορένα: Ναι, έχετε δίκιο. Ομολογώ πως έχει μια γοητεία βέβαια. Ιδρωμένα, αντρικά κορμιά να προσπαθούν να επιβληθούν το ένα στο άλλο.

Μπλανς: Τώρα μιλάτε σαν την αδερφή μου.

Λορένα: Αλήθεια;

Μπλανς: Λοιπόν; Θα περάσετε;

Λορένα: Σίγουρα δε θα ενοχλήσω; Μπορούμε να-

Μπλανς: Το κάθε άλλο.

Λορένα: Εντάξει, αγαπητή μου.

Μπλανς: Απλά θα ήθελα να μου υποσχεθείτε κάτι.

Λορένα: Ό,τι θέλετε.

Μπλανς: Να με συγχωρέσετε. Το σπίτι είναι μικρό και κακόγουστο.

Λορένα: Μην ανησυχείτε.

Μπλανς: Είμαι φιλοξενούμενη και πρέπει να σεβαστώ το γούστο του οικοδεσπότη μου. Θα έμενα σε ξενοδοχείο μα... η μεγάλη μου αδερφή με χρειάζεται.

Λορένα: Είναι πραγματικά τυχερή η αδερφή σας.

Μπλανς: Περάστε, παρακαλώ!

Λορένα: Avec plaisir, ma chérie!

3

Η Μπλανς και η Λορένα στο σπίτι.

Μπλανς: Μη στέκεστε. Καθίστε, παρακαλώ. *(Η Λορένα παρατηρεί τον χώρο συγκινημένη και δε την ακούει.)* Δεσποινίς Λορένα; Ω, λυπάμαι. Λυπάμαι πολύ.

Λορένα: Μα γιατί;

Μπλανς: Απογοητευτήκατε. Το ξέρω πως ο χώρος δεν είναι αξιοπρεπής. Δυστυχώς ο γαμπρός μου... Καταλαβαίνετε. Κι εγώ αναγκάζομαι να μένω εδώ. Η αδερφή μου-

Λορένα: Το κάθε άλλο. Το σπίτι σας είναι αξιολάτρευτο.

Μπλανς: Πώς είπατε;

Λορένα: Ακριβώς όπως το φανταζόμουν.

Μπλανς: Δε σας ενοχλεί;

Λορένα: Καθόλου.

Μπλανς: Είστε τόσο καλή. Μια αξιολάτρευτη ψεύτρα.

Λορένα: Όχι, όχι. Αλήθεια σας λέω. Μπορεί να είναι μικρό και αισθητικά αδιάφορο αλλά έχει... Πώς να το πω; Τη ψυχή της εποχής του.

Μπλανς: Δηλαδή; *(Σερβίζει λεμονάδα.)*

Λορένα: Οι τοίχοι, τα έπιπλα, τα αντικείμενα. Το ζωντανεύουν και του δίνουν χαρακτήρα. Αυτό το σπίτι είναι η ίδια η Αμερική. Η Αμερική του εδώ και τώρα. Η Αμερική που έρχεται.

Μπλανς: Η λεμονάδα σας.

Λορένα: Σας ευχαριστώ.

Μπλανς: Ελπίζω να σας δροσίσει.

Λορένα: Στην υγεία σας. *(Η Λορένα την πίνει μονορούφι.)*

Μπλανς: Μα εσείς διψάγατε.

Λορένα: Συγγνώμη. Απλά ήταν τόσο δροσερή. Λες και είχα να πιω από *(Παύση)* την προηγούμενη ζωή μου.

Μπλανς: Επιτρέψτε μου να σας σερβίρω λίγη ακόμα.

Λορένα: Να μην καταχραστώ τη φιλοξενία σας.

Μπλανς: Επιμένω.

Λορένα: Καλά, λοιπόν. Δύσκολα αντιστέκεται κανείς στον πειρασμό.

Μπλανς: Έτσι πρέπει. Οι πειρασμοί κάνουν τη ζωή μας γλυκιά και νόστιμη. *(Βάζει λεμονάδα στο ποτήρι.)* Όπως η ζάχαρη δίνει νοστιμιιά σε αυτή τη λεμονάδα.

Λορένα: Εσείς δε θα πιείτε;

Μπλανς: Θα χρειαστώ κάτι πιο δυνατό. *(Βρίσκει ένα μπουκάλι ουίσκι.)* Μη με παρεξηγήσετε. Σπάνια πίνω. Απλά σήμερα το έχω ανάγκη. Μήπως θα θέλατε κι εσείς λίγο;

Λορένα: Δε φαντάζεστε πόσο. Αλλά θα έλεγα καλύτερα να τ' αποφύγω. Το αλκοόλ επιταχύνει τη γήρανση του δέρματος. *(Η Μπλανς πιάνει ενστικτωδώς το μάγουλό της.)* Βέβαια εσείς είστε νεότερη. Αλλά καλό είναι να προσέχουμε. Πρέπει να παραμένουμε όμορφες.

Μπλανς: Ναι, η ομορφιά αιχμαλωτίζει τους άνδρες. Τους κάνει να μας λατρεύουν.

Λορένα: Μπορεί όμως και να οδηγήσει στον θάνατο και τη τρέλα.

Μπλανς: Αυτή είναι η μοίρα των ερωτευμένων ανδρών. Υπάρχει όμως πιο αξιολάτρευτη τρέλα; Πιο αξιομνημόνευτος θάνατος;

Λορένα: Εννοούσα εμάς, τις γυναίκες.

Μπλανς: Πώς μπορείτε να λέτε κάτι τέτοιο; *(Σερβίζει ουίσκι στο ποτήρι της.)* Η ομορφιά σε κάνει-

Λορένα: Μην πεις.

Μπλανς: Πώς είπατε;

Λορένα: Μην πεις. Δε το 'χεις ανάγκη.

Μπλανς: Μα εγώ-

Λορένα: Άκουσέ με! (Της δείχνει το κόκκινο τριαντάφυλλο.) Δεν πρέπει να μαραθει. Πρέπει να μείνει δροσερό και ακμαίο. Να ομορφαίνει τον κόσμο μας.

Μπλανς: Ω Λορένα!

Λορένα: Ας αρκεστούμε στη λεμονάδα. Σαν δυο κορίτσια που γυρνάνε σπίτι τους μετά τον περίπατο. Δυο καλές φίλες.

Μπλανς: Φίλες;

Λορένα: Ναι. Φίλες.

Μπλανς: Εντάξει. (Σερβίζει λεμονάδα σε ένα ποτήρι.) Στην ομορφιά!

Λορένα: Στην ομορφιά! (πίνουν)

Μπλανς: Λοιπόν; Γιατί πουλάς τα λουλούδια;

Λορένα: Δε τα πουλάω.

Μπλανς: Τότε;

Λορένα: Τα χαρίζω.

Μπλανς: Σε ποιους;

Λορένα: Σ' εκείνους που μου υποδεικνύουν.

Μπλανς: Ποιοι;

Λορένα: Τα άνθη.

Μπλανς: Σου μιλάνε τα άνθη;

Λορένα: Ας πούμε πως τα αισθάνομαι. Και αυτά έχουν ψυχή, ξέρεις. Και θέλουν να είναι ευτυχισμένα.

Μπλανς: Και θέλουν να είναι κοντά μου;

Λορένα: Φυσικά.

Μπλανς: Τι καλά! Πού θέλουν να τα στολίσουμε;

Λορένα: Το κόκκινο επιθυμεί τα μαλλιά σου. (Της το βάζει στα μαλλιά.) Ω, τι εξαίσιο θέαμα!

Μπλανς: Το πιστεύεις;

Λορένα: Είσαι πανέμορφη. Θα σου ψιθυρίσει όλα τα μυστικά του.

Μπλανς: Τι μυστικά μπορεί να έχει ένα λουλούδι;

Λορένα: Δεν ξέρω. Εγώ απλά το έκοψα.

Μπλανς: Τότε μπορεί να σε μισεί.

Λορένα: Όχι πια. Του βρήκα ένα τόσο γοητευτικό κεφαλάκι.

Μπλανς: Πρέπει να βρω ένα βάζο για τα υπόλοιπα. Αλλά πού;

Λορένα: Δε ξέρεις που έχει;

Μπλανς: Αυτό που είχαμε έσπασε.

Λορένα: Πώς;

Μπλανς: Κάποιος θα έσπρωξε κατά λάθος το τραπέζι.

Λορένα: Μη μου λες ψέματα. Είμαστε φίλες.

Μπλανς: Τα ψέματα εξωραΐζουν τη ζωή.

Λορένα: (μονολογεί) Τον θάνατο όμως;

Μπλανς: Πώς είπες;

Λορένα: Η ζωή είναι ωραία από μόνη της. Δεν χρειάζεται-

Μπλανς: Όχι αν συγκατοικείς μ' έναν αγριάνθρωπο σαν τον κύριο Κοβάλσκι.

Λορένα: Αυτός το έσπασε;

Μπλανς: Είχε πιει. Και είχε ένα καβγά με την αδερφή μου.

Λορένα: Λυπάμαι.

Μπλανς: Έτσι κάνει αυτός. Πετάει ό,τι όμορφο βρίσκει από το παράθυρο. Βάζα, ραδιόφωνα, πίνακες. Είναι εχθρός του ωραίου.

Λορένα: Ακόμα και των ωραίων γυναικών;

Μπλανς: Φυσικά. Θέλει να τις κάνει να μαραζώσουν. Σαν τη μικρή μου τη Στέλλα, τ' αστέρι μου. Η αδερφούλα μου ήταν τόσο όμορφη. Μια αυθεντική γυναίκα του Νότου. Μα τώρα αρχίζει να ξεθυμαίνει. Γίνεται όπως αυτές.

Λορένα: Ποιες;

Μπλανς: Όλες αυτές που ζουν εδώ γύρω. Θηλυκά χωρίς ίχνος φινέτσας και θηλυκότητας. Όχι, όμως. Δε θα τον αφήσω να τη χαλάσει. Γι' αυτό είμαι εδώ. Θα τη σώσω. Δε θ' αφήσω το αστέρι μου να χάσει τη λάμψη του.

Λορένα: Αυτή είναι η μοίρα των αστεριών.

Μπλανς: Όλων;

Λορένα: Ναι, καλή μου. Σβήνουν αργά. Και γι' αυτά ο θάνατος είναι οριστικός. Δεν υπάρχει άλλη ζωή. Μονάχα σκιοτάδι.

4

Ακούγεται η Στέλλα απ' έξω να τραγουδάει.

Στέλλα: I wish I didn't love you so.
My love for you should have faded long ago.
I wish I didn't need your kiss.
Why must your kiss torture me as long as this? ²

Μπλανς: Η φωνή της.

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: Με γυρίζει πίσω. Στο Μπελ Ρεβ. Μου θυμίζει...

Λορένα: Ναι. Κι εμένα μου θυμίζει.

Μπλανς: Αν τ' άστρα είχαν φωνή, θα ήταν η φωνή της Στέλλας μου.

Στέλλα: *(Φωνάζει από έξω.)* Μπλανς, είσαι μέσα;

Μπλανς: *(φωνάζει)* Ναι, καλή μου.

Στέλλα: *(Μπαίνει στο σπίτι κρατώντας μια τσάντα. Η Λορένα σηκώνεται.)* Ω, δεν ήξερα πως έχεις επισκεψείς.

Μπλανς: Η φίλη μου, η Λορένα.

Στέλλα: Φίλη σου;

Λορένα: Ναι.

Στέλλα: Δε ξέρεις πόσο χαίρομαι.

Μπλανς: Η αδερφή μου, η Στέλλα.

Λορένα: Χαίρομαι που σε γνωρίζω.

Μπλανς: Νωρίς ήρθες.

Στέλλα: Ο Στάνλεϋ κέρδισε το στοίχημα με τον Πάμπλο. Και ιδού. Το τρόπαιο του μεγάλου νικητή. Ένα κοτόπουλο.

Μπλανς: Θεέ μου! Έβαλαν στοίχημα κρέας;

Στέλλα: Μαζί μ' ένα μπουκάλι ουίσκι και δυο πακέτα τσιγάρα.

² Στίχοι από το τραγούδι [I wish I Didn't Love You So](#).

Μπλανς: Αυτά που είναι;

Στέλλα: Θα τα μοιραστεί με τα ρεμάλια του την ώρα του αγώνα.

Μπλανς: Γενναιόδωρος ο κύριος Κοβάλσκι.

Στέλλα: (στη Λορένα) Έτσι οφείλει ο αρχηγός της αγέλης. (στη Μπλανς) Λοιπόν;

Μπλανς: Τι λοιπόν;

Στέλλα: Δεν ήξερα πως έχεις φίλες.

Μπλανς: Γιατί όχι;

Λορένα: Πριν λίγο γνωριστήκαμε. Μόλις ήρθα στη Νέα Ορλεάνη.

Στέλλα: Θα σου αρέσει εδώ. Οι άνθρωποι ξέρεις είναι...

Μπλανς: Ένα διαφορετικό είδος ανθρώπου.

Στέλλα: Τόσο ζωντανοί.

Λορένα: Έχεις όμορφη φωνή.

Στέλλα: Βρίσκεις; Λοιπόν, είναι κρίμα να μένετε κλεισμένες ένα τόσο όμορφο απόγευμα. Πρέπει να βγείτε έξω.

Μπλανς: Καλά είναι κι εδώ.

Στέλλα: Να βγείτε και να περάσετε καλά. Κερνάω εγώ.

Λορένα: Δε χρειάζεται.

Στέλλα: Δε το συζητάω. Γιορτάζουμε τη νίκη του Στάνλεϋ.

Μπλανς: Δεν έχει τελειώσει ακόμα ο αγώνας.

Στέλλα: Θα κερδίσει.

Μπλανς: Πώς το ξέρεις;

Στέλλα: Από το βλέμμα του.

Μπλανς: Το τόσο αλαζονικό.

Στέλλα: Λοιπόν; Θα βγείτε ναι ή όχι;

Μπλανς: Αφού κερνάει ο κύριος Κοβάλσκι. Με συγχωρείτε για λίγο. Θα ήθελα να φρεσκαριστώ. Στέλλα, θα κρατήσεις συντροφιά στη Λορένα;

Στέλλα: Ναι, καλή μου.

Μπλανς: Σ' ευχαριστώ. *(Μπαίνει στο μπάνιο.)*

Στέλλα: Θα ήθελες λίγη λεμονάδα ακόμα;

Λορένα: Ευχαριστώ αλλά έχω ήδη πει αρκετή.

Στέλλα: Εγώ θα πιω λίγη. *(Σερβίζει σε ένα ποτήρι.)*

Λορένα: Όστε σ' αρέσει το μπόουλινγκ;

Στέλλα: Μόνο όταν παίζει ο Στάνλεϋ.

Λορένα: Θα είναι καλός.

Στέλλα: Γενικά τα καταφέρνει με ό,τι καταπιάνεται.

Λορένα: Κι εσύ;

Στέλλα: Εγώ τι;

Λορένα: Σε τι είσαι καλή;

Στέλλα: Κάποτε έπαιζα πιάνο. Παλιά. Σε μια άλλη ζωή.

Λορένα: Δεν είσαι και τόσο μεγάλη.

Στέλλα: Όταν εγκατέλειψα το πατριό μου, ξέχασα τον κόσμο στον οποίο μεγάλωσα. Ήταν σαν να πέθανα και να γεννήθηκα ξανά.

Λορένα: Είστε από τον Νότο, σωστά;

Στέλλα: Ναι, τον Νότο. Τη νεκρή μας Αμερική.

Λορένα: Γιατί τη λες έτσι;

Στέλλα: Γνωρίζεις τη Γιορτή των Νεκρών;

Λορένα: Ναι αλλά τι σχέση-

Στέλλα: Σε κάποιες πόλεις βγάζουν τα πτώματα έξω απ' τους τάφους και περνούν τη μέρα μαζί τους. Έτσι είναι και ο Νότος. Ένα πτώμα που νομίζουμε πως είναι ακόμα ζωντανό.

Λορένα: Γι' αυτό έφυγες;

Στέλλα: Μύριζε θάνατο. Κι εγώ θέλω να ζήσω.

Λορένα: Η Μπλανς έμεινε.

Στέλλα: Γιατί έχει βαθειά μέσα της τη ψυχή του Νότου.

Λορένα: Εσύ;

Στέλλα: Πλέον όχι.

Λορένα: Θα έρθεις μαζί μας;

Στέλλα: Πρέπει να φτιάξω βραδινό.

Λορένα: Θα θυμώσει ο άνδρας σου αν δε μαγειρέψεις;

Στέλλα: Μπα. Θα γκρινιάξει αλλά θα του περάσει.

Λορένα: Τότε;

Στέλλα: Θέλω να το κάνω.

Λορένα: Μια άλλη φορά λοιπόν.

Στέλλα: Εσύ από πού είσαι Λορένα;

Λορένα: Από την άλλη πλευρά.

Στέλλα: Θα ήθελα να δω τον ωκεανό σας.

Λορένα: Νερό είναι και αυτό.

Στέλλα: Σωστά.

Λορένα: *(Ακούγεται φασαρία απ' έξω. Κάποιοι μαλώνουν.)* Τι συμβαίνει;

Στέλλα: Οι γειτόνισσες.

Λορένα: Γιατί μαλώνουν;

Στέλλα: Για το ποια έχει τον πιο ανόητο άνδρα. *(Γελάνε. Η Μπλανς βγαίνει από το μπάνιο.)*

Μπλανς: Τι συμβαίνει; *(Εξακολουθούν να γελάνε.)* Πείτε μου και μένα.

Στέλλα: *(γελώντας)* Οι γειτόνισσες.

Μπλανς: Τι κάνουν;

Λορένα: (γελώντας) Μαλώνουν.

Μπλανς: Και λοιπόν;

Στέλλα: (γελώντας) Μαλώνουν.

Λορένα: Μπορείς να με βοηθήσεις να ντυθώ;

Στέλλα: (στη Λορένα) Πρέπει να τους δεις. Είναι όλοι τους τόσο αστείοι.

Μπλανς: Στέλλα!

Στέλλα: Εντάξει, καλή μου. Έρχομαι.

Η Λορένα μένει μόνη της στο δωμάτιο. Σηκώνεται και κοιτάζει τον χώρο. Εστιάζει σε διάφορα μικροαντικείμενα.

Λορένα: Ένα κραγιόν. Σκούρο κόκκινο. Το χρώμα του πόθου. Μάλλον της Μπλανς. Ποιος τυχερός θα πάρει το φιλί της; *(Κοιτάζει τον εαυτό της σε ένα καθρεφτάκι.)* Εγώ τι θα ήμουν τελικά; Μπλανς ή Στέλλα; Ή μήπως καμιά τους; Να η τράπουλά του. Βρωμοκοπάει αλκοόλ. *(Τραβάει ένα φύλλο.)* Ντάμα σπαθί. *(Τραβάει άλλο ένα.)* Και ντάμα κούπα. Τι να σημαίνει; *(Ακούγονται γέλια από το δωμάτιο.)* Τι καλά! Είναι χαρούμενες οι αδερφές Ντιμπούα. Όπως όταν ήταν κορίτσια. Πόσο θα ήθελα κι εγώ μια αδερφή. Ακόμα θα με θρηνούσε. Θα κοίταζε τα πράγματά μου και τις φωτογραφίες μας. Θα σκεφτόταν τις στιγμές που ζήσαμε μαζί και θ' άκουγε τ' αγαπημένα μου τραγούδια.

Αρχίζει να μουρμουράει το τραγούδι που τραγούδαγε πριν η Στέλλα. Ο Στάνλεϋ μπαίνει στο δωμάτιο και την παρατηρεί χωρίς εκείνη να τον αντιληφθεί. Η Λορένα αγγίζει το ποτήρι στο οποίο είχε σερβίρει ούισκι η Μπλανς.

Στάνλεϋ: Μη τολμήσεις!

Λορένα: Πώς;

Στάνλεϋ: Ποια είσαι εσύ ομορφούλα; Και τι κάνεις στο σπίτι μου;

Λορένα: Εγώ...

Στάνλεϋ: Και γιατί ετοιμάζεσαι να πεις το ούισκι μου;

Λορένα: Εγώ να... Είμαι φίλη της Μπλανς.

Στάνλεϋ: Έτσι εξηγείται.

Λορένα: Ποιο πράγμα;

Στάνλεϋ: Η έλξη προς το αλκοόλ. Το δικό μου αλκοόλ.

Λορένα: Με παρεξηγήσατε. Εγώ δεν-

Στάνλεϋ: Ναι, εντάξει. Δεν πίνεις και τα λοιπά.

Λορένα: Μα σας είπα πως-

Στάνλεϋ: Πού είναι η γυναίκα μου;

Λορένα: Στο δωμάτιο. Βοηθάει την αδερφή της να ντυθεί.

Στάνλεϋ: Δε μπορεί να ντυθεί μόνη της η υψηλοτάτη; *(Προσπαθεί να βγάλει τη μπλούζα του ανεπιτυχώς.)*

Λορένα: Απλά η Μπλανς –

Στάνλεϋ: Έχει κολλήσει πάνω μου η γαμημένη. Βοήθησέ με.

Λορένα: Εγώ;

Στάνλεϋ: Τράβα τη.

Λορένα: Μα ξέρετε...

Στάνλεϋ: Μη μου πεις πως ντρέπεσαι; Για να είσαι φίλη της θα έχεις ξαναδεί γυμνόστηθο άντρα.

Λορένα: Σας παρακαλώ.

Στάνλεϋ: Άντε, τελείωνε.

Λορένα: Μισό λεπτό. *(Προσπαθεί να τον βοηθήσει.)*

Στάνλεϋ: Δεν έχεις δύναμη;

Λορένα: Έχει κολλήσει από τον ιδρώτα.

Στάνλεϋ: Καλά. Ας το. *(Σκίζει τη μπλούζα.)*

Λορένα: Μα τι κάνετε;

Στάνλεϋ: Ήταν παλιά.

Λορένα: Δε γίνεται να σχίζετε έτσι τις μπλούζες.

Στάνλεϋ: Δικές μου είναι. Αγορασμένες με τα λεφτά μου. *(Σερβίρει στον εαυτό του ουίσκι.)* Δε βγάζουν πια καλές μπλούζες. Ξέρεις γιατί;

Λορένα: Όχι.

Στάνλεϋ: Δεν υπάρχουν πια καλά αρσενικά για να τις φορέσουν. *(Πίνει.)* Άντε, πιες κι εσύ.

Λορένα: Σας είπα πως δεν πίνω.

Στάνλεϋ: Μην κάνεις τη δύσκολη.

Λορένα: Δε θέλω.

Στάνλεϋ: Θα προσβάλεις τον οικοδεσπότη σου;

Λορένα: Καλά λοιπόν. Υποθέτω πως (*Δοκιμάζει.*)

Στάνλεϋ: Έτσι μπράβο. Είδες που ήθελες. Λοιπόν; Πώς σε λένε φίλη της Μπλανς;

Λορένα: Λορένα.

Στάνλεϋ: Δε μοιάζεις με τα κορίτσια που συναντάς εδώ γύρω.

Λορένα: Είμαι από μακριά.

Στάνλεϋ: Από πού;

Λορένα: Την άλλη πλευρά.

Στάνλεϋ: Τον Ειρηνικό;

Λορένα: Όχι ακριβώς.

Στάνλεϋ: Στέλλα! Τελειώνετε επιτέλους! (*στη Λορένα*) Για να δω; (*Της πιάνει το χέρι.*) Έχεις λεπτούς καρπούς.

Λορένα: Μάλλον.

Στάνλεϋ: Μου αρέσουν οι γυναίκες με λεπτούς καρπούς. Αλλά δε θα παντρευόμουν ποτέ μια από εσάς.

Λορένα: Ούτε κι εμείς θα σας παντρευόμασταν κύριε Κοβάλσκι.

Στάνλεϋ: (*γελάει*) Ήμουν σίγουρος.

Λορένα: Για ποιο πράγμα;

Στάνλεϋ: Πως με γνωρίζεις.

Λορένα: Έτυχε να σας αναφέρει η Μπλανς.

Στάνλεϋ: Ναι, ε;

Λορένα: Μπορείς ν' αφήσεις τον καρπό μου;

Στάνλεϋ: Είσαι σίγουρη;

Λορένα: Ναι. (*την αφήνει*)

Στάνλεϋ: Ωραία τραγούδαγες.

Λορένα: Όχι όπως η Στέλλα.

Στάνλεϋ: Καμιά δε τραγουδάει σαν κι εκείνη. *(Ακούγονται γέλια από το δωμάτιο.)*
Στέλλα! Σταματήστε να χαχανίζετε και τελειώνετε!

Λορένα: Άσε τις λίγο. Είναι χαρούμενες.

Στάνλεϋ: Έλα τώρα. Κι εσύ θέλεις να βγουν. Νιώθεις άβολα να είσαι μόνη μαζί μου.

Λορένα: Καθόλου. Αν ήσουν βέβαια ντυμένος θα ήταν κάπως καλύτερα.

Στάνλεϋ: Στο σπίτι μου κυκλοφορώ όπως θέλω.

Λορένα: Είναι θέμα ευγένειας.

Στάνλεϋ: Όπως το να πίνεις το ουίσκι του άλλου;

Λορένα: Δε το έβαλα εγώ;

Στάνλεϋ: Αλλά ποιος;

Λορένα: Η...

Στάνλεϋ: Τι έπαθες; Σου τσίμπησε τη γλώσσα το καναρίνι; *(γελάει)* Πιες λίγο ακόμα; Με το αλκοόλ θα γιάνει.

Λορένα: Δε θέλω άλλο.

Στάνλεϋ: Κρίμα να πάει χαμένο. *(Παίρνει το ποτήρι της και πίνει.)* Στέλλα!

Η Στέλλα και η Μπλανς βγαίνουν από το δωμάτιο.

Στέλλα: Ορίστε, ήρθαμε!

Μπλανς: Κύριε Κοβάλσκι, ελπίζω να φερθήκατε σαν κύριος στη φίλη μου.

Στέλλα: Φυσικά και ήταν. Έτσι Στάνλεϋ;

Λορένα: Τι όμορφη που είσαι Μπλανς.

Μπλανς: Σ' ευχαριστώ καλή μου.

Στάνλεϋ: Πολλά θηλυκά δε μαζευτήκατε εδώ μέσα.

Στέλλα: Στάνλεϋ!

Μπλανς: Δε θα σου φορτωθούμε άλλο.

Λορένα: Θέλεις να έρθεις μαζί μας, Στέλλα;

Μπλανς και Στάνλεϋ: Όχι!

Λορένα: Μα γιατί;

Στέλλα: Όχι σήμερα, καλή μου. Κάποιο βράδυ όμως, όταν οι κύριοι μαζευτούν για χαρτιά, θα πάμε στο σινεμά. Ίσως και για ένα ποτό.

Μπλανς: Πάμε;

Στέλλα: Καλά να περάσετε!

Η Μπλανς την πιάνει αγκαζέ και βγαίνουν έξω.

6

Η Μπλανς και η Λορένα περπατάνε στον δρόμο αγκαζέ.

Μπλανς: Μη τρέχεις.

Λορένα: Θέλω να προλάβω το τραμ των εννιά.

Μπλανς: Πρέπει να περπατάς σαν καθώς πρέπει κυρία.

Λορένα: Γιατί;

Μπλανς: Αν περπατάς αργά τους αφήνει χρόνο να σε παρατηρήσουν και να σε συγκρατήσουν στη μνήμη τους. Έτσι θα σ' ερωτευτούν, θα σ' ονειρευτούν. Θα σε πλάσουν ιδανική στο μυαλό τους.

Λορένα: *(Κοιτάζει προς το κοινό.)* Κοίτα πόσος κόσμος περιμένει.

Μπλανς: Πού να πηγαίνουν άραγε;

Λορένα: Δεν ξέρω.

Μπλανς: Όλοι τους διαφορετικοί. Όμως το τραμ θα ενώσει τις ζωές τους.

Λορένα: Ναι. Θα γίνει μέρος της ιστορίας τους.

Μπλανς: Θα είναι ενδιαφέρουσες λες;

Λορένα: Κάποιες ναι. Κάποιες όχι. Ανάλογα τις προσδοκίες σου.

Μπλανς: Ξέρεις, πολλές φορές σκέφτομαι τη ζωή μου σαν ένα βιβλίο.

Λορένα: Θα ήθελα να το διαβάσω.

Μπλανς: Τι έργο λες να ήταν; Ποίηση; Μυθιστόρημα;

Λορένα: Θεατρικό.

Μπλανς: Σαν του κυρίου Ουάιλντερ;

Λορένα: Ίσως και καλύτερο.

Μπλανς: Θεατρικό, λοιπόν. Μου αρέσει. «Νιώθουν άραγε οι άνθρωποι πέρα ως πέρα τη ζωή όσο τη ζούνε; Κάθε λεπτό που περνάει; Κάθε στιγμή;»

Λορένα: «Όχι. Ίσως μόνο λιγάκι οι άγιοι και οι ποιητές.»³

Μπλανς: Δε γράφω καλή ποίηση. Και φυσικά δεν είμαι αγία.

Λορένα: Έχεις γνωρίσει ποτέ κάποιο ποιητή;

Μπλανς: Κοίτα το τραμ! Έρχεται! (*Ακούγεται ο ήχος του τραμ.*) Πού να πηγαίνει άραγε;

Λορένα: Κάπου μακριά.

Μπλανς: Σ' ένα καλύτερο μέρος;

Λορένα: Δεν ξέρω.

Μπλανς: Θα ήθελα ν' ανέβω. Να καθίσω σε μια θέση δίπλα στο παράθυρο και ν' αφήσω τον οδηγό να με πάει όπου αυτός θέλει.

Λορένα: Και γιατί δε το κάνεις;

Μπλανς: Δε μπορώ.

Λορένα: Γιατί;

Μπλανς: Εδώ είναι η θέση μου πλέον.

Λορένα: Μια μέρα θα φύγουμε μαζί.

Μπλανς: Μια εκδρομή;

Λορένα: Λοιπόν; Θα μου πεις για εκείνο το αγόρι;

Μπλανς: Ποιο αγόρι;

Λορένα: Που έγραφε ποιήματα.

Μπλανς: Πώς ξέρεις πως ήταν αγόρι;

Λορένα: Μόνο τα αγόρια γράφουνε ποίηση.

Μπλανς: Και οι άνδρες;

Λορένα: Τη σιχαίνονται.

Μπλανς: Δεν είναι έτσι.

Λορένα: Θα σου λείπει.

³ Απόσπασμα από το θεατρικό έργο του Θόρντον Ουάιλντερ, *Η Μικρή μας Πόλη*.

Μπλανς: Πώς το ξέρεις;

Λορένα: Εγώ να... Το φαντάστηκα. Τ' αγόρια γίνονται άνδρες. Και τότε αλλάζουν. Μας λείπουν.

Μπλανς: Το δικό μου αγόρι δεν έγινε ποτέ άνδρας. Δεν πρόλαβε.

Λορένα: Λυπάμαι.

Μπλανς: Εγώ όχι πια.

Λορένα: Όχι;

Μπλανς: Έχεις δίκιο. Αν είχε επιβιώσει, θα είχε αλλάξει. Δε θα ήταν το αγόρι που ήξερα. Δε θα τον θυμόμουν με τόση αγάπη.

Λορένα: Θα ήταν όμως ακόμα ζωντανός.

Μπλανς: Όλοι μας θα πεθάνουμε κάποτε.

Λορένα: Θες να καθίσουμε; Πόνεσαν τα πόδια μου.

Μπλανς: Εμένα με φοβίζει ο δεύτερος θάνατος.

Λορένα: Ο δεύτερος θάνατος;

Μπλανς: Όταν θα πεθάνει και ο τελευταίος άνθρωπος που θα μας θυμάται. Τότε ναι. Δε θα υπάρχουμε πια. Τίποτα δε θα μαρτυράει πως υπήρξαμε.

Λορένα: Όχι. Αυτό δεν πρέπει να συμβεί.

Μπλανς: Γι' αυτό το αγόρι μου ζει. Και θα ζει για όσο θα υπάρχω.

Λορένα: *(μονολογεί)* Εμένα με θυμούνται άραγε;

Μπλανς: Ποιοι;

Λορένα: *(μονολογεί)* Πρέπει. Πρέπει να με θυμάστε.

Μπλανς: Είσαι καλά;

Λορένα: *(μονολογεί)* Να με θυμάστε. Ακούτε; Να με θυμάστε.

Μπλανς: Λορένα!

Λορένα: Ναι;

Μπλανς: Τι έπαθες;

Λορένα: Συγνώμη, καλή μου.

Μπλανς: Σε ποιον μίλαγες;

Λορένα: Σε κανένα.

Μπλανς: Είσαι μικρή για να φοβάσαι τον θάνατο.

Λορένα: Ο θάνατος. (γελάει) Ω, μη στεναχωριέσαι. Δε με ανησυχεί καθόλου.
(Ακούγεται ήχος τραμ.) Δες το!

Μπλανς: Πάει αργά.

Λορένα: Και είναι άδειο.

Μπλανς: Από πού να έρχεται άραγε;

Λορένα: Δες την πινακίδα.

Μπλανς: Δεν καταλαβαίνω τι γράφει.

Λορένα: Ούτε κι εγώ.

Μπλανς: Σταμάτησε.

Λορένα: Θες ν' ανέβουμε;

Μπλανς: Δεν έχουμε εισιτήριο.

Λορένα: Δεν πειράζει. Δε βλέπω τον ελεγκτή.

Μπλανς: Είσαι θεότρελη. Να μπούμε παράνομα σ' ένα τυχαίο τραμ;

Λορένα: Πρέπει να φύγεις, Μπλανς.

Μπλανς: Εγώ; Γιατί;

Λορένα: Εδώ θα σε πληγώσουν όλοι. Η Στέλλα, ο Στάνλεϋ, ο Μιτς.

Μπλανς: Ξέρεις τον Μιτς;

Λορένα: Δεν είναι δυνατός.

Μπλανς: Είναι ένας γορίλας. Με μια ζώδη, μα ευγενική δύναμη.

Λορένα: Είναι ακόμα αγόρι.

Μπλανς: Γι' αυτό θα με σώσει.

Λορένα: Και τα αγόρια υπακούνε τους άνδρες. Θα πιστέψει τον Στάνλεϋ. Και δε θα συγχωρέσει τα ψέματά σου.

Μπλανς: Για ποια ψέματα λες;

Λορένα: Για την ηλικία σου, την απόλυσή σου από το σχολείο, την –

Μπλανς: Πώς το ξέρεις;

Λορένα: Θα του πει για εκείνο τον μαθητή. Τους φαντάρους. Τους κυρίους στο ξενοδοχείο Φλαμίνγκο.

Μπλανς: Δε θα τολμήσει.

Λορένα: Είναι άνδρας.

Μπλανς: Δε θα τον πιστέψει.

Λορένα: Είναι αγόρι.

Μπλανς: Ερωτευμένο αγόρι.

Λορένα: Γι' αυτό πρέπει να του μιλήσεις. Να μάθει ποια πραγματικά είσαι.

Μπλανς: Πώς ξέρεις για μένα;

Λορένα: Δεν έχει σημασία.

Μπλανς: Ποια είσαι;

Λορένα: Πρέπει να τον προλάβεις. Να τους πεις την αλήθεια.

Μπλανς: Δε θα το ήθελα.

Λορένα: Αλλιώς θα γίνουν άσχημα πράγματα.

Μπλανς: Δε θα το ήθελα.

Λορένα: Θα σε βιάσει. Θα χάσεις τα-

Μπλανς: Δε θα το ήθελα. (Ακούγεται ήχος τραμ.)

Λορένα: Κοίτα. Μ' αυτό το τραμ δεν ήρθες στα Ηλύσια Πεδία; Κοίτα τι γράφει. Πόθος.

Ενώ η Λορένα κοιτάζει το τραμ, η Μπλανς αποχωρεί από τη σκηνή. Μόλις η Λορένα το αντιλαμβάνεται τρέχει από πίσω της.

Λορένα: Μπλανς. Περίμενε Μπλανς. Μπλανς. *(Βγαίνει έξω. Πέρφτει σκοτάδι.)*

Το φως επανέρχεται. Η Λορένα, κρατώντας το καλάθι στο χέρι, στέκεται στην αρχική της θέση.

Λορένα: Μα τι συνέβη; Πάλι από την αρχή; Ηλίθια! Τα κατέστρεψες όλα. Και τα 'χες πάει εξαιρετικά μέχρι τώρα. Τη φόβισες μ' αυτά που της είπες. Λογικό είναι. Ένας άγνωστος να ξέρει τα πάντα για σένα. Πρέπει να έχεις υπομονή, αγάπη μου. Να κερδίσεις την εμπιστοσύνη της και να την αφήσεις να στα πει η ίδια. Θα το κάνει. Το ξέρεις πως θα το κάνει. Και τότε θα είναι εύκολο να τη βοηθήσεις.

Με τη Στέλλα θα είναι δύσκολο. Νιώθω πως... Δεν ξέρω. Το βλέμμα της. Έδειχνε ευτυχισμένη. Πώς θα την πείσω για το αντίθετο; Πώς θα την κάνω να καταλάβει πως αυτός... Αυτός. Είναι ωραίος ο μπάσταρδος. Αρρενωπός και γοητευτικός. Με αιφνιδίασε και πήρε το πάνω χέρι. Τώρα όμως ξέρω. Δε θα επαναληφθεί. Λυπάμαι, κύριε Κοβάλσκι.

Μα γιατί δε μου φάνηκε μοχθηρός; Ένας άνδρας είναι. Ένας άνδρας που θέλει να ζήσει. Πού είναι το κακό; Και πώς να ελέγξεις τόσο πόθο για ζωή; Πώς; Μακάρι κι εγώ να ποθούσα τόσο όταν ζούσα. Μακάρι να- Όχι. Όχι. Μην υποκύνφεις. Σε νοιάζουν οι αδερφές. Και ιδιαίτερα η Μπλανς. Αυτή πρέπει-

Δείχνει να ζαλίζεται. Κάθεται στο έδαφος. Παίρνει βαθιές ανάσες και σταδιακά συνέρχεται.

Όχι. Είμαι νεκρή. Δε γίνεται. Δεν. Δε θα 'πρεπε να 'χω ζαλάδες. Είμαι νεκρή. Έχω ξεμπερδέψει μαζί τους. Όχι πάλι. Μου το είχαν εγγυηθεί. Δε θα περνούσα πάλι τα ίδια. Το σώμα μου θα παρέμενε άφθαρτο. Τέρμα ο πόνος. Τέρμα. Γιατί πάλι; Γιατί; Δεν καταλαβαίνω. Και αυτή η μουσική... Σαν ένα σφυρί στο μυαλό μου. Η μουσική... Τόσο γνώριμη. Λες να ήταν η ...

Ηρεμεί, σηκώνεται, ισιώνει τα ρούχα της και πάει μέχρι το σπίτι του Στάνλεϋ. Χτυπάει την πόρτα. Η Μπλανς της ανοίγει.

Μπλανς: Γεια σου όμορφη. Τι θα ήθελες;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη για αυτούς που ποθούν; Λίγα άνθη για τους ερωτευμένους;

Μπλανς: Είναι όμορφα. Όλα τους λευκά και μόνο ένα κόκκινο.

Λορένα: Για σένα. Δώρο. (Της δίνει το τριαντάφυλλο.)

Μπλανς: Για μένα;

Λορένα: Για εκείνους που γεννήθηκαν για να ποθούν και να τους ποθούν.

Μπλανς: *(Μυρίζει το τριαντάφυλλο.)* Μου θυμίζει το σπίτι.

Λορένα: Το σπίτι;

Μπλανς: Στον Νότο. Από εκεί κατάγεται η οικογένειά μου. Είχαμε ένα υπέροχο σπίτι. Απ' αυτά τα παλιά αρχοντικά.

Λορένα: Που είναι λες και έχουν ψυχή.

Μπλανς: Ναι. Ένα μέλος της οικογένειας. Ή μάλλον, η ίδια η οικογένεια.

Λορένα: Είχατε τριαντάφυλλα;

Μπλανς: Ένα τεράστιο κήπο. Η γιαγιά είχε φυτέψει παντού. Ο κήπος του πόθου. Έτσι τον έλεγαν οι φίλες μου.

Λορένα: Τι καλά!

Μπλανς: Η γιαγιά. *(αναστενάζει)* Κάθε πρωί έκοβε ένα τριαντάφυλλο και το έβαζε στα μαλλιά μου.

Λορένα: Θα ήταν όμορφα.

Μπλανς: Δε μπορείς να φανταστείς πόσο. Το Όμορφο Όνειρο. Έτσι έλεγαν το σπίτι μας.

Λορένα: Θα ήθελα να το δω.

Μπλανς: Κι εγώ.

Λορένα: Ίσως κάποια στιγμή πάμε μαζί.

Μπλανς: Δε γίνεται.

Λορένα: Μα γιατί;

Μπλανς: Ο κήπος ξεράθηκε. Ο θάνατος εξόρισε τον πόθο.

Λορένα: Λυπάμαι πολύ.

Μπλανς: Πόσο κάνει;

Λορένα: Είναι δώρο σου είπα.

Μπλανς: Μα τα πουλάς.

Λορένα: Όχι βέβαια. Τα χαρίζω.

Μπλανς: Γιατί;

Λορένα: Για να κάνω τους ανθρώπους ευτυχισμένους.

Μπλανς: Άγγελος είσαι;

Λορένα: Δεν υπάρχουν άγγελοι.

Μπλανς: Φυσικά και υπάρχουν. Όταν πεθάνω θα έρθει ένας πάνω απ' το προσκεφάλι μου. Θα είναι ξανθός με μεγάλες, δυνατές φτερούγες. Θα με πάρει αγκαλιά και θα πετάξει μαζί μου μέχρι την κόλαση.

Λορένα: Τον Παράδεισο θες να πεις.

Μπλανς: Όπου κρίνει εκείνος σωστό.

Λορένα: Στο εύχομαι.

Μπλανς: Κι εγώ εσένα. Με λένε Μπλανς.

Λορένα: Εμένα Λορένα.

Μπλανς: Θέλεις να περάσεις μέσα για μια λεμονάδα;

Λορένα: Είναι όμορφο απόγευμα. Κρίμα να μένει κάποιος κλεισμένος στο σπίτι.

Μπλανς: Έχει ζέστη ακόμα και αρκετό ήλιο.

Λορένα: Ας πάμε μια βόλτα.

Μπλανς: Δεν ξέρω. Θα ιδρώσουμε. Και μια σωστή δεσποινίς δεν πρέπει να-

Λορένα: Πρέπει να βγούμε. Είσαι τόσο όμορφη στο φως.

Μπλανς: Εγώ;

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: Είσαι μια αξιολάτρευτη ψεύτρα.

Λορένα: Την αλήθεια λέω.

Μπλανς: Οι ρυτίδες μου.

Λορένα: Οι λίγες ατέλειες. Αυτό είναι πραγματική ομορφιά.

Μπλανς: Το πιστεύεις;

Λορένα: Πάμε;

Μπλανς: Δεν είμαι έτοιμη. Να κάνω πρώτα ένα μπάνιο και να ντυθώ.

Λορένα: Μια χαρά είσαι.

Μπλανς: Τι θα έλεγες να περάσεις σε μια ώρα;

Λορένα: Έλα. Ο δρόμος μας περιμένει.

Μπλανς: Να έρθει πρώτα η αδερφή μου. Θα ανησυχήσει.

Λορένα: Δε το νομίζω. *(Της πιάνει το χέρι.)* Λοιπόν; Πού θες να πάμε;

Μπλανς: Ξέρω κι εγώ. Ίσως ένα περίπατο μέχρι τη λίμνη.

Λορένα: Αυτό είναι μέρος για ζευγαράκια.

Μπλανς: Τι θα έλεγες τότε για τη Μουσική Οδό;

Λορένα: Ποια;

Μπλανς: Ξέρεις, τον δρόμο με τους πλανόδιους μουσικούς.

Λορένα: Εγώ θα πρότεινα τον σταθμό των τραμ.

Μπλανς: Τι το ιδιαίτερο έχει εκεί;

Λορένα: Είναι ο προορισμός και η αφετηρία. Ο τόπος που γεννιούνται και πεθαίνουν οι πόθοι. *(Την παίρνει αγκαζέ και αποχωρούν.)*

8

Η Λορένα και η Μπλανς περπατάνε στον δρόμο πιασμένες αγκαζέ. Συζητάνε και χασκογελάνε.

Μπλανς: Και έτσι τον άφησε όλο το βράδυ έξω απ' το σπίτι. Εκείνος νιαούριζε σαν γάτα σε οίστρο. «Συγχώρα με! Δε θα ξανακοιτάξω. Δε θα ξανακοιτάξω.» Έπρεπε να τον δεις. Κοιμήθηκε στο χαλάκι της πόρτας. Ήταν τόσο έξαλλος ο κύριος Κοβάλσκι! Ένας άνδρας, φίλος του, να παρακαλάει και να μυξοκλαίει σαν- *(Η Λορένα σταματάει. Πιάνει το κεφάλι της.)* Τι έπαθες καλή μου; Λορένα; Λορένα;

Λορένα: Όχι πάλι, γαμώτο! Όχι.

Μπλανς: Είσαι καλά;

Λορένα: Δεν είναι τίποτα. Μην ανησυχείς.

Μπλανς: Μα εσύ παρέλυσες.

Λορένα: Ένας πονοκέφαλος ήταν.

Μπλανς: Σε πιάνουν συχνά;

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: Και δεν υπάρχει θεραπεία;

Λορένα: Μία μονάχα.

Μπλανς: Και; Τη δοκίμασες;

Λορένα: Νόμιζα πως είχα θεραπευτεί.

Μπλανς: Να σε πάω σπίτι σου; Ίσως χρειάζεται να ξαπλώσεις.

Λορένα: Πέρασε τώρα. Ας μη μας χαλάσει τη διάθεση.

Μπλανς: Αλήθεια που μένεις;

Λορένα: Στην άλλη πλευρά της πόλης.

Μπλανς: Πού ακριβώς;

Λορένα: Πέρα απ' τον σταθμό.

Μπλανς: Δεν πρέπει να 'χω πάει ποτέ. Η πόλη, ξέρεις, μου φαίνεται λαβύρινθος. Τόσοι δρόμοι, σοκάκια, σπίτια. Νιώθω να με πνίγουν. Σαν να είμαι κλεισμένη σε μια ταμπακιέρα. Μια όμορφη, ασημένια ταμπακιέρα με χαραγμένο ένα fleur-de-lys.

Λορένα: Fleur-de-lys;

Μπλανς: Το άνθος του κρίνου. Το σύμβολο της πόλης.

Λορένα: Ω Μπλανς! Είσαι ποιήτρια.

Μπλανς: Εγώ; (γελάει) Το κράξιμο ενός κορακιού είναι ποιητικότερο από τους στίχους μου.

Λορένα: Δε το πιστεύω.

Μπλανς: Αυτός ναι. Ήταν ποιητής.

Λορένα: Ποιος;

Μπλανς: Ένα αγόρι.

Λορένα: Φίλος σου;

Μπλανς: Κοίτα τα κτήρια, τ' αυτοκίνητα. Πουθενά χώρος ελεύθερος.

Λορένα: Θυμάσαι κάποιο ποίημά του; Έστω ένα-

Μπλανς: Ίσως τελικά αυτή η πόλη να είναι ένας τάφος. Ένας τάφος που σφύζει ζωή.

Λορένα: Μπορεί και να είναι.

Μπλανς: Συμφωνείς;

Λορένα: Ίσως όλος ο κόσμος να είναι ένας τάφος.

Μπλανς: Κι εμείς; Τι κάνουμε τότε;

Λορένα: Προσπαθούμε να ζήσουμε μέσα του. (σταματάει) Νομίζω πως φτάσαμε.

Μπλανς: Ο σταθμός... Κάτι μου θυμίζει.

Λορένα: Ίσως έχεις ξανάρθει.

Μπλανς: Όχι.

Λορένα: Μπορεί να σου θυμίζει κάποιον άλλο σταθμό.

Μπλανς: Ναι, μπορεί.

Λορένα: Ίδιοι είναι όλοι τους.

Μπλανς: Οι σταθμοί;

Λορένα: Και οι επιβάτες.

Μπλανς: Κοίτα αυτόν εκεί. *(Δείχνει έναν άνδρα από το κοινό.)* Δεν είναι όμορφος;

Λορένα: Μάλλον.

Μπλανς: Είναι όμως λίγο σοβαρός.

Λορένα: Κάτι θα σκέφτεται.

Μπλανς: Τι άραγε;

Λορένα: Πού να ξέρω;

Μπλανς: Μάντεψε.

Λορένα: Τη δουλειά του ίσως; Την οικογένειά του;

Μπλανς: Μη γίνεσαι τόσο κοινότυπη.

Λορένα: Τι θα μπορούσε δηλαδή να σκέφτεται;

Μπλανς: Ίσως πλάθει μια ιστορία με ιππότες. Ή μάλλον... με στρατιώτες. Αμούστακα αγόρια που ετοιμάζονται να θυσιάσουν. Μπορεί και να θυμάται βέβαια μια βραδιά πάθους.

Λορένα: Αυτό θα ήταν ωραίο.

Μπλανς: Μίλησέ του.

Λορένα: Εγώ;

Μπλανς: Γαληνεύει τη ψυχή λίγο αθώο φλερτ.

Λορένα: Έχω χρόνια να... ξέρεις.

Μπλανς: Εσύ; Μια τόσο γοητευτική ύπαρξη;

Λορένα: Τα παραλές.

Μπλανς: Αν ήμουν άνδρας, ένα σκληρό αρσενικό σαν τον κύριο Κοβάλσκι, θα σ' έριχνα στο κρεβάτι μου. *(Την κοιτάει στα μάτια και της δίνει ένα φιλί στον ώμο. Γελάει.)* Λοιπόν;

Λορένα: Τι;

Μπλανς: Θα πας;

Λορένα: Όχι!

Μπλανς: Μην είσαι δειλή.

Λορένα: Δεν είναι αυτό.

Μπλανς: Τότε;

Λορένα: Δε μου αρέσει.

Μπλανς: Μα είναι γοητευτικός. Κοίτα το μέτωπό του. Τα χέρια του.

Λορένα: Σταμάτα.

Μπλανς: Δείχνει να είναι και πλούσιος. Το ντύσιμό του-

Λορένα: Σταμάτα, σου είπα!

Μπλανς: Καλά. Δεν επιμένω.

Λορένα: Συγνώμη.

Μπλανς: Πού λες να πηγαίνουν τα τραμ;

Λορένα: Στο κάπου.

Μπλανς: Δε σε καταλαβαίνω.

Λορένα: Κοίτα τη. Έχει σχεδόν αποκοιμηθεί.

Μπλανς: Ποια; Που;

Λορένα: Να εκεί! Στο βάθος. *(Της δείχνει μια γυναίκα από το κοινό.)*

Μπλανς: Η καημένη.

Λορένα: Θα είναι κουρασμένη.

Μπλανς: Δε θα μπορούσα να κοιμηθώ μπροστά σε τόσους ξένους. Θα ήταν ντροπιαστικό.

Λορένα: Ποτέ δε σου έχει τύχει;

Μπλανς: Ίσως μόνο όταν ήμουν κορίτσι.

Λορένα: Θα ήθελες ν' ανεβούμε;

Μπλανς: Και να πάμε που;

Λορένα: Στο κάπου. Το αγαπημένο μας κάπου.

Μπλανς: Μήπως τελικά εσύ είσαι η ποιήτρια;

Λορένα: Έγγραφα κάποτε.

Μπλανς: Αλήθεια;

Λορένα: Τίποτα αξιόλογο.

Μπλανς: Πες μου ένα ποίημά σου.

Λορένα: Δε τα θυμάμαι.

Μπλανς: Αποκλείεται.

Λορένα: Αλήθεια σου λέω. Έχουν περάσει χρόνια.

Μπλανς: Πόσα πια; Δεν είσαι και τόσο μεγάλη.

Λορένα: Είμαι μεγαλύτερη απ' όσο νομίζεις.

Μπλανς: Δε σου φαίνεται.

Λορένα: Δε θα με ρωτήσεις την ηλικία μου;

Μπλανς: Ποτέ δε θα έκανα κάτι τέτοιο.

Λορένα: Ω Μπλανς! Υπάρχεις στ' αλήθεια.

Μπλανς: Γιατί να μην υπάρχω;

Λορένα: Είμαι τόσο χαρούμενη που σε γνώρισα.

Μπλανς: Κι εγώ.

Λορένα: Ξέρεις τι σκέφτομαι κάποιες φορές;

Μπλανς: Πες μου, καλή μου.

Λορένα: Πως τα τραμ παίρνουν ζωή απ' τους επιβάτες τους. Γίνονται ένα μαζί τους. Βιώνουν τους φόβους και τις ελπίδες τους.

Μπλανς: Τότε θα ήταν σοφά.

Λορένα: Πιο άνθρωποι κι απ' τους ανθρώπους.

Μπλανς: Λορένα;

Λορένα: Ναι;

Μπλανς: Κι εγώ έχω πονοκεφάλους.

Λορένα: Το ξέρω καλή μου.

Μπλανς: Το ξέρεις;

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: Δε ξέρεις όμως γι' αυτή τη φρικτή μουσική. Εκείνη που προτιμά το μυαλό μου μέχρι ν' ακουστεί το μπαμ. Το μπαμ. Εκεί που τελειώνουν όλα. *(Την αγκαλιάζει.)*

Λορένα: Ποια μουσική;

Μπλανς: Δεν ξέρω τ' όνομά της.

Λορένα: Δε το ξέρεις;

Μπλανς: Όχι.

Λορένα: Μην ανησυχείς αγάπη μου. Δε θ' αφήσω να την παίξουν ξανά.

Μπλανς: Δε μπορείς. Η μουσική είναι μέσα μου. Είναι εγώ.

Λορένα: Εσύ;

Μπλανς: Και η τελευταία της νότα εκείνο το μπαμ. Ένας πυροβολισμός. Κάποιος πυροβολεί τον εαυτό του. Κι ενώ πεθαίνει αφήνει κι εμένα αναίσθητη.

Λορένα: Ποιος είναι;

Μπλανς: Το αγόρι που έγραφε ποίηση. *(Ακούγεται ο ήχος τραμ που φεύγει.)* Κοίτα το τραμ. Φεύγει. Παίρνοντας τον αγαπημένο σου μακριά.

Λορένα: Όχι. Ακόμα εδώ είναι.

Μπλανς: Παραδέχεσαι λοιπόν πως σου αρέσει.

Λορένα: Δεν είπα κάτι τέτοιο.

Μπλανς: Έλα τώρα.

Λορένα: *(γελάει)* Όχι. Όχι.

Μπλανς: Πρέπει να φύγω.

Λορένα: Τόσο γρήγορα;

Μπλανς: Έχω ένα ραντεβού.

Λορένα: Με ποιον;

Μπλανς: Θα σου πω αύριο. Εντάξει;

Λορένα: Εντάξει.

Μπλανς: Το πρωί. Θα σε περιμένω. *(Τη φιλάει στον ώμο και αποχωρεί.)*

Λορένα: *(Καθώς κοιτάζει την Μπλανς να αποχωρεί.)* Μπλανς; Είσαι πράγματι η Μπλανς; Ή μήπως κάποια άλλη; Μια Μπλανς της φαντασίας μου. Ένα αντίγραφο που δημιουργεί το πρόγραμμα; Μα πώς μπορείς να είσαι κάποια που ποτέ δεν υπήρξε; Που γεννήθηκε και πέθανε στο μυαλό ενός συγγραφέα; Ίσως τελικά εσύ είσαι η πραγματική. Ναι, έτσι είναι. Το δέρμα σου είναι τόσο απαλό. Με λίγα ροζ σημεία. Εκεί που σ' έχουν τσιμπήσει κουνούπια. Τα άτιμα! Κι εκείνα σε ποθούν. Θέλουν να τρυπήσουν τη σάρκα σου. Κάθε τσίμπημα κι ένα φιλή. Μια κρυφή συνουσία. Και τα μάτια σου. Ξαφνικά, έτσι χωρίς λόγο, υγραίνονται. Δεξιά στο κάτω σου βλέφαρο. Σε καλούν να κλάψεις. Κλαις συχνά Μπλανς; Εγώ ποτέ πια. Ποτέ. Κι αυτές οι ρυτίδες. Ω, οι καταραμένες ρυτίδες στο μέτωπό σου. Αυτές που σε κάνουν να φοβάσαι το φως. Οπότε; Είσαι ζωντανή. Ναι. Ζωντανή. Τόσο ζωντανή όσο ήμουν. Όσο είμαι. Μια γυναίκα που ποθεί και θέλει να την ποθούν. Κάποια που προσδοκεί το μερίδιό της απ' τη ζωή. Τόσο ευάλωτη όμως. Έτοιμη να καταρρεύσει στο κάθε της βήμα.

Μπράβο σου, μωρό μου. Τα πήγες θαυμάσια. Πρέπει να έχεις υπομονή. Έτσι θα την κερδίσεις. Θα γίνεις φίλη της. Και τότε δε θα φοβάται πια. Θ' αφευθεί σ' εσένα. Κι εσύ θα τη σώσεις.

Πού να πήγε; Μάλλον σ' αυτόν. Ο μπάσταρδος. Αυτός φταίει για όλα. Αν ήταν πιο άνδρας, θα μπορούσε. Μα όχι. Είναι ένας δειλός. Ένας καταραμένος δειλός. Ανάξιος της. Μα φταίει κι αυτός; Τον έπλασαν ή μάλλον τον έγραψαν έτσι. Ποιος μπορεί να τα βάλει με τη βούληση του δημιουργού του;

Αδειάζει ο σταθμός. *(Κοιτάζει στο κοινό.)* Λίγοι έμειναν. Μάλλον περιμένουν το τελευταίο τραμ. Νιώθω να με κοιτάνε κρυφά. Σαν να ξέρουν. Σαν να θέλουν κάτι από εμένα. *(στο κοινό)* Χαίρομαι που είστε εδώ. Ακούτε; Χαίρομαι. *(Πλησιάζει κάποιον.)* Γεια σας. Με λένε Λορένα. Δε θα το πιστέψετε αλλά είμαι νεκρή. Εσείς; Πού πάτε; Μα γιατί δε μιλάτε; Δεν είναι ευγενικό, ξέρετε. Πρέπει να είμαστε ευγενικοί μεταξύ μας. Κι ας μη γνωριζόμαστε. Η ευγένεια μεταξύ ξένων. Αυτό λέει μια φίλη μου πως θα μας σώσει. *(σε κάποιον άλλο)* Δε συμφωνείτε; Ξέρετε, πάντα φοβόμουν τους άδειους σταθμούς. Και ιδιαίτερα τα άδεια αεροδρόμια. Μια φορά ήμουν σ' αυτό της Μαδρίτης. Έχετε πάει ποτέ στη Μαδρίτη; Ω, πρέπει να πάτε. Είναι όμορφη πόλη. Περίμενα λοιπόν που λέτε τη τελευταία πτήση. Για που όμως; Δε μπορώ να θυμηθώ. Τι ώρα να ήταν; Σίγουρα μετά τα μεσάνυχτα. Περπατούσα σ' άδειους, σκοτεινούς διαδρόμους. Τα μαγαζιά κλειστά. Αραιά και που έβλεπα κάποιον επιβάτη. Κάπως έτσι σκεφτόμουν πως είναι η ζωή μετά θάνατο. Άδαιοι, σκοτεινοί διάδρομοι σ' ένα

μέρος που θα 'πρεπε να σφύζει από ζωή. Στο σπίτι. Μάλλον εκεί θα πήγαινα.
Στο σπίτι.

10

Ο Στάνλεϋ μπαίνει στη σκηνή. Πηγαίνει δίπλα στη Λορένα και της προσφέρει τσιγάρο.

Λορένα: Εσύ;

Στάνλεϋ: Με ξέρεις;

Λορένα: Τι θέλετε;

Στάνλεϋ: Τσιγάρο;

Λορένα: Δεν καπνίζω, ευχαριστώ.

Στάνλεϋ: Δοκίμασε.

Λορένα: Σας είπα δε θέλω.

Στάνλεϋ: Κρίμα. Οι ομορφούλες πρέπει να καπνίζουν. Δείχνουν πιο γυναίκες.

Λορένα: Σας παρακαλώ. Συνοδεύομαι.

Στάνλεϋ: Από ποιον;

Λορένα: Τον μνηστήρα μου. Να, εκεί κάθεται. *(Του δείχνει κάποιον από το κοινό.)*

Στάνλεϋ: *(Του γνέφει με το χέρι.)* Δε δείχνει να 'χει πρόβλημα που συζητάμε.

Λορένα: Περιμένει να δείξετε λίγη ευγένεια.

Στάνλεϋ: Νομίζω πως κάπου σ' έχω συναντήσει. *(Η Λορένα σηκώνεται και περπατάει προς τον άντρα που έδειξε.)* Πού πας; Για πού το 'βαλες μικρό μου ελάφι; *(την πλησιάζει)* Ξέρεις, είμαι καλός κυνηγός.

Λορένα: Αφήστε με αλλιώς...

Στάνλεϋ: Αλλιώς τι;

Λορένα: Θα φωνάζω.

Στάνλεϋ: Και;

Λορένα: Τι και; Θα σε διώξουν.

Στάνλεϋ: Ο δῆθεν μνηστήρας σου;

Λορένα: Όλοι τους.

Στάνλεϋ: Αυτοί; *(γελάει)* Κοίτα τους καλά. Σου φαίνονται ικανοί να-

Λορένα: Τι θέλεις;

Στάνλεϋ: Απλά να συζητήσουμε.

Λορένα: Και τι έχουμε να πούμε οι δυο μας;

Στάνλεϋ: Είμαι ο Στάνλεϋ. Αν και μάλλον το ξέρεις.

Λορένα: Εγώ; Από πού και ως πού;

Στάνλεϋ: Σας είδα.

Λορένα: Πώς;

Στάνλεϋ: Με την αξιολάτρευτη κουνιάδα μου.

Λορένα: Τι θέλεις;

Στάνλεϋ: Πληροφορίες.

Λορένα: Και γιατί να στις δώσω;

Στάνλεϋ: Γιατί στο ζητάω.

Λορένα: Δεν ξέρω τίποτα. *(Ο Στάνλεϋ ανάβει τσιγάρο και την κοιτάει. Παραμένει σιωπηλός.)* Δε τη ξέρω καλά. Γνωριστήκαμε λίγες ώρες πριν.

Στάνλεϋ: Πες μου για εκείνο το ξενοδοχείο.

Λορένα: Μα σου εξήγησα πως-.

Στάνλεϋ: Ποιους δεχόταν εκεί;

Λορένα: Δεν ξέρω.

Στάνλεϋ: Πού έφαγε την περιουσία μου;

Λορένα: Δεν ξέρω. *(Ο Στάνλεϋ καπνίζει σιωπηλός.)* Και να ήξερα δε θα σου έλεγα.

Στάνλεϋ: Πώς σε λένε;

Λορένα: Λορένα.

Στάνλεϋ: Δε θες μια τζούρα;

Λορένα: Όχι. Σου είπα πως-

Στάνλεϋ: *(Της βάζει το τσιγάρο στα χέλλη.)* Εισπνοή. *(Εκείνη εισπνέει.)* Κατάπιε το. Μπράβο. *(Η Λορένα πνίγεται με τον καπνό. Βήχει. Εκείνος γελάει.)* Αλήθεια λες. Δε το 'χεις.

Λορένα: Τι καπνός είναι αυτός;

Στάνλεϋ: Δυνατός. Μάλλον δεν κάνει για θηλυκά.

Λορένα: Εννοώ πως-

Στάνλεϋ: Έχεις ωραία δάχτυλα.

Λορένα: Παράξενο κοπλιμέντο.

Στάνλεϋ: Σαν της γυναίκας μου.

Λορένα: Θα είναι όμορφη.

Στάνλεϋ: Βγάζει όμορφες γυναίκες ο Νότος.

Λορένα: Για να το λες.

Στάνλεϋ: Μη χάνεις τον χρόνο σου μαζί της.

Λορένα: Ορίστε;

Στάνλεϋ: Με τη Μπλανς. Είναι καμένο χαρτί.

Λορένα: Δεν καταλαβαίνω.

Στάνλεϋ: Σαν αυτό το τσιγάρο. Δεν έχει άλλο να κάψει. Ξέρεις. Απ' τις πολλές ρουφηξιές. *(Το πετάει κάτω και το πατάει.)* Τι έχει να δώσει ένα αποτσίγαρο; Τίποτα. Μονάχα βρωμίζει τον χώρο.

Λορένα: *(το μαζεύει)* Τον χώρο βρωμίζει αυτός που το πέταξε.

Στάνλεϋ: Μου αρέσεις. *(Της πιάνει τον καρπό.)* Είσαι αγρίμι. Όπως αυτή. Μόνο που...

Λορένα: Που;

Στάνλεϋ: Εσύ είσαι ένα άγριο ελαφάκι. Ενώ εκείνη μια τίγρης. Μια γερασμένη, ετοιμοθάνατη τίγρης. Που δε μπορεί πια να τρέξει και να δαγκώσει. Και απλά περιμένει τον κυνηγό να της βγάλει το δέρμα.

Λορένα: *(τραβιέται απότομα)* Είναι αργά. Δεν έχεις να κάνεις κάτι καλύτερο; Να παίζεις μπόουλινγκ; Ή μια παρτίδα πόκερ;

Στάνλεϋ: Είδες που ξέρεις για μένα.

Λορένα: Το φαντάστηκα. Όλοι οι άνδρες σ' αυτά τα-

Στάνλεϋ: Πες μου τι ξέρεις και θα φύγω.

Λορένα: Σου είπα. Μόλις τη γνώρισα.

Στάνλεϋ: Μάλλον δε θέλεις να φύγω, σωστά;

Λορένα: Σταμάτα να παριστάνεις τον κακό.

Στάνλεϋ: Τι λες;

Λορένα: Το βλέπω στα μάτια σου.

Στάνλεϋ: Τι βλέπεις δηλαδή;

Λορένα: Έχεις αθώα μάτια.

Στάνλεϋ: *(γελάει)* Ότι πιο χαζό έχω ακούσει ποτέ μου.

Λορένα: Δε μπορείτε να μου κρυφτείτε, κύριε Κοβάλσκι. Το ξέρω πως δεν είστε κακός.

Στάνλεϋ: Σκάσε! *(Κάνει κίνηση να τη χαστουκίσει αλλά σταματάει.)* Δεν ξέρω τι βλακείες σου είπε εκείνη αλλά πρόσεξε. Δε με ξέρεις. Και δεν ανέχομαι από κανένα να νομίζει ότι με ξέρει. Μόνο τη Στέλλα. Ακούς; Μόνο.

Λορένα: *(Την πιάνει κρίση πονοκεφάλου.)* Ωχ. *(Γονατίζει κρατώντας το κεφάλι της. Δείχνει να χάνει τις αισθήσεις της.)*

Στάνλεϋ: Έλα τώρα. Μη μ' απογοητεύεις. Έδειχνες διαφορετική. Δε γίνεται μόλις τα βρεις δύσκολα να- 'Ει! Εσύ. Λορένα. Είσαι καλά; Λορένα; *(Τη ξαπλώνει κάτω και της δίνει απαλά χαστούκια για να τη συνεφέρει.)* Λορένα;

Λορένα: Εντάξει είμαι.

Στάνλεϋ: Τι έπαθες;

Λορένα: Τίποτα.

Στάνλεϋ: Μπορείς να σηκωθείς;

Λορένα: Έτσι νομίζω.

Στάνλεϋ: Μήπως χρειάζεσαι πρώτα ένα φιλί.

Λορένα: Όχι βέβαια. (Σηκώνεται.)

Στάνλεϋ: Τότε ας μη χάνουμε χρόνο. Πες μου για εκείνη. Τι έκανε με τους στρατιώτες και-

Λορένα: Θέλω να την αφήσεις να ζήσει.

Στάνλεϋ: Δεν είμαι φονιάς.

Λορένα: Καταλαβαίνεις τι εννοώ.

Στάνλεϋ: Αυτή ήρθε σπίτι μου. Και όσο τρώει το κρέας μου, πίνει το ποτό μου και βάζει τη γυναίκα μου να την υπηρετεί έχω το δικαίωμα να-

Λορένα: Δε θ' αντέξει.

Στάνλεϋ: Αυτή; Μη τη φοβάσαι. Είναι χαμαιλέων. Ή μάλλον αράχνη. Μια μαύρη χήρα που-

Λορένα: Δε θ' αντέξει.

Στάνλεϋ: Τότε πάρε τη μακριά.

Λορένα: Και η Στέλλα;

Στάνλεϋ: Η Στέλλα τι;

Λορένα: Είναι οικογένειά της.

Στάνλεϋ: Εγώ είμαι η οικογένειά της.

Λορένα: Είναι αδερφές.

Στάνλεϋ: Θα της στέλνουμε ευχετήριες κάρτες.

Λορένα: Ξέρεις τι... Ας βάλουμε ένα στοίχημα.

Στάνλεϋ: Εμείς οι δύο;

Λορένα: Μια παρτίδα μπόουλινγκ. Αν κερδίσεις, θα σου πω όσα ξέρω. Κι αν κερδίσω-

Στάνλεϋ: Δεν παίζω με γυναίκες.

Λορένα: Φοβάσαι ότι θα χάσεις;

Στάνλεϋ: Εγώ πάντα κερδίζω ομορφούλα. Ό,τι κι αν γίνει.

Λορένα: Όλοι χάνουν κάποτε. Ακόμα και ο Σούγκαρ Ρέι Ρόμπινσον.

Στάνλεϋ: Ναι. Τον τσάκισε τον καριόλη ο Τζέικ Λα Μότα. Αυτό το κροσέ.
(*Αρχίζει να ρίχνει μπουνιές στον αέρα.*) Του διάλυσε το σαγόνι.

Λορένα: Είδες; Χάνει ακόμα και ο κορυφαίος.

Στάνλεϋ: (*γελάει*) Δεν είναι μποξ η ζωή.

Λορένα: (*μονολογεί*) Ο θάνατος όμως;

11

Ο Στάνλεϋ σταματάει το μποξ και πλησιάζει τη Λορένα. Παίρνει ένα λευκό τριαντάφυλλο από το καλάθι και της το βάζει στα μαλλιά. Την κοιτάζει για λίγο. Τελικά το πετάει κάτω.

Λορένα: Μα τι κάνεις;

Στάνλεϋ: Σε προτιμώ σκέτη.

Λορένα: Δεν ήταν ανάγκη να το πετάξεις.

Στάνλεϋ: Μοιάζεις με τη Στέλλα. Δεν πάνε τα λουλούδια στα μαλλιά σας.

Λορένα: Να το πάρω ως κοπλιμέντο ή μήπως ως προσβολή;

Στάνλεϋ: Όπως θες.

Λορένα: Δεν είσαι καλός στο φλερτ.

Στάνλεϋ: Ποιος το χρειάζεται;

Λορένα: Δεν είναι όλες οι γυναίκες ερωτευμένες μαζί σου, ξέρεις.

Στάνλεϋ: Ποιος νοιάζεται για τον έρωτα; Μόνο κάτι ανόητα παιδαρέλια.

Λορένα: Μα ο έρωτας είναι ότι πιο-

Στάνλεϋ: Ο πόθος είναι σημαντικός, ομορφούλα. Ο πόθος. Αυτό που εγώ ονομάζω ζωώδης έλξη.

Λορένα: Δε μπορεί. Θα είσαι ερωτευμένος με τη Στέλλα.

Στάνλεϋ: Κάποτε ναι.

Λορένα: Όχι πια;

Στάνλεϋ: Τώρα είναι γυναίκα μου.

Λορένα: Και λοιπόν;

Στάνλεϋ: Πώς να στο πω; Έχει ξαναγυρίσει στο πλευρό μου. Είμαστε ο ίδιος άνθρωπος.

Λορένα: Το πλευρό σου; Η Στέλλα είναι απλά το πλευρό σου;

Στάνλεϋ: Το έλεγε η γιαγιά μου. Η γυναίκα φτιάχτηκε από το πλευρό του άνδρα. Να εδώ. *(Πιάνει το χέρι της και το βάζει στο πλευρό του.)* Το νιώθεις το κενό;

Λορένα: Όχι.

Στάνλεϋ: Ξέρεις γιατί; Εκεί είναι η Στέλλα.

Λορένα: Πώς;

Στάνλεϋ: Οπότε καταλαβαίνεις τώρα. Είμαι πλήρης. Ένας τέλειος άνθρωπος.

Λορένα: *(ειρωνικά)* Χαίρομαι για σένα.

Στάνλεϋ: Το μόνο που χρειάζομαι κάποιες φορές είναι το πάθος της στιγμής. Και το ξέρω. Το ίδιο θέλεις κι εσύ.

Λορένα: Όχι βέβαια.

Στάνλεϋ: Νιώθω τους παλμούς σου. Και η μυρωδιά που βγάζει το σώμα σου. Έχει κατακλύσει τον χώρο. Με καλεί.

Λορένα: *(Τραβάει το χέρι της και κάνει βήματα προς τα πίσω.)* Η φαντασία σου είναι.

Στάνλεϋ: Παραδέξου το. *(Την ακολουθεί.)* Το σώμα δε μπορεί να κρυφτεί.

Λορένα: Εγώ δεν είμαι πλήρης, κύριε Κοβάλσκι.

Στάνλεϋ: Φυσικά και δεν είσαι.

Λορένα: Τότε; Γιατί να θέλω να-

Στάνλεϋ: Επειδή είσαι άδεια.

Λορένα: Εγώ; Άδεια;

Στάνλεϋ: Όπως η φίλη σου. Άδεια σώματα που ζητούν τη τελείωση. Μόνο ο πόθος μπορεί να σας σώσει. *(Την πλησιάζει και άλλο.)*

Λορένα: Μείνε εκεί που είσαι.

Στάνλεϋ: Αλλιώς τι;

Λορένα: Θα... θα...

Στάνλεϋ: Θα φωνάζεις;

Λορένα: Θα παλέψω. Θα σου γδάρω το πρόσωπο με τα νύχια μου.

Στάνλεϋ: (γελάει) Όπως ένα θήραμα που κλωτσάει μ' όλη του τη δύναμη. Μα το ξέρει. Ο θηρευτής το 'χει πιάσει. Και δεν πρόκειται να τ' αφήσει. Θα ξεσκίσει τις σάρκες του.

Λορένα: Εσύ δε μ' έχεις πιάσει ακόμα.

Στάνλεϋ: Είσαι σίγουρη;

Λορένα: Απολύτως.

Στάνλεϋ: (σταματάει) Καλά λοιπόν. Μπορείς να φύγεις.

Λορένα: Έτσι απλά;

Στάνλεϋ: Ας πούμε πως δεν έχω όρεξη για κυνήγι σήμερα μικρό μου ελαφάκι. (Κάθεται λίγο πιο πέρα και ανάβει τσιγάρο. Η Λορένα μένει ακίνητη.) Σου είπα πως μπορείς να φύγεις.

Λορένα: Είσαι καλά;

Στάνλεϋ: Άντε λοιπόν. Τι κάθεσαι; Φύγε.

Λορένα: (Τον πλησιάζει και του χαϊδεύει το μάγουλο.) Το ξέρω πως δεν είσαι κακός.

Στάνλεϋ: Φύγε!

Λορένα: Και η Μπλανς;

Στάνλεϋ: Δεν ξέρω. Θα δω τι θα κάνω μαζί της.

Λορένα: Δε σου 'χει κάνει κακό.

Στάνλεϋ: Αυτή; Εμένα; Με προσβάλει μπροστά στο μωρό μου. Και μου φέρεται σαν να 'μαι κάποιος άγριος πίθηκος.

Λορένα: Το κάνει για να προστατευτεί.

Στάνλεϋ: Από τι;

Λορένα: Τον πόθο.

Στάνλεϋ: Χα!

Λορένα: Καλύτερα να φύγω. Γεια σου Στάνλεϋ. (Φεύγει με αργά βήματα.)

Στάνλεϋ: Περίμενε! *(Η Λορένα σταματάει.)* Ας καπνίσουμε αυτό το τσιγάρο. Για συμφιλίωση. Σαν δυο παλιοί φίλοι.

Λορένα: Φίλοι;

Στάνλεϋ: Γιατί όχι; Ποτέ δεν είχα φίλη γυναίκα.

Λορένα: *(Κάθεται δίπλα του και παίρνει το τσιγάρο.)* Εγώ είχα φίλους άνδρες.

Στάνλεϋ: Όχι πια;

Λορένα: Όχι. Δηλαδή... είμαστε μακριά.

Στάνλεϋ: Ρούφηξε. Μη χαλάς τον καπνό. *(Η Λορένα ρουφάει. Βήχει ελαφρά.)* Το συνηθίζεις.

Λορένα: Έτσι φαίνεται. *(Καθώς μιλάνε δίνουν το τσιγάρο ο ένας στον άλλο.)*

Στάνλεϋ: Σε είχαν ποτέ φιλήσει οι φίλοι σου;

Λορένα: Φυσικά και όχι.

Στάνλεϋ: Ούτε ένας;

Λορένα: Έτσι νομίζω.

Στάνλεϋ: Αποκλείεται. Αν ήμουν φίλος σου-

Λορένα: Τώρα που το λες. Ναι, υπήρξε κάποιος. Ω, Θεέ μου! Το 'χα ξεχάσει.

Στάνλεϋ: Και;

Λορένα: Τίποτα. Φιληθήκαμε μία φορά.

Στάνλεϋ: Μόνο;

Λορένα: Δεν έπρεπε.

Στάνλεϋ: Εγώ αν ήμουν φίλος σου θα σε φιλούσα. *(Της χαιδεύει τα χείλη.)* Και όχι μόνο.

Λορένα: Και καλά θα έκανες.

Στάνλεϋ: Να που τελικά το ελαφάκι πήγε μόνο του στον κυνηγό.

Λορένα: Και τώρα; Τι θα κάνει ο κυνηγός στο ελαφάκι;

Στάνλεϋ: Αφού το έπιασε μπορεί να το κάνει ό,τι θέλει. *(Αρχίζει να τη φιλάει και να τη γδύνει.)*

Λορένα: Δε μπορώ μπροστά τους.

Στάνλεϋ: Μη τους δίνεις σημασία.

Λορένα: Μας βλέπουν.

Στάνλεϋ: Είναι ανύπαρκτοι.

Λορένα: Μας καρφώνουν με τα μάτια τους.

Στάνλεϋ: Ας τους. Δε μπορούν να κάνουν και τίποτα άλλο.

Αρχίζουν να γδύνονται και να αγγίζουν με πάθος ο ένας τον άλλο. Η Λορένα βγάζει δυνατά βογκητά. Ξαφνικά ο Στάνλεϋ τραβιέται μακριά.

Λορένα: Τι συνέβη;

Στάνλεϋ: Λυπάμαι. Δε μπορώ έτσι.

Λορένα: Μα γιατί;

Στάνλεϋ: Έτσι μόνο με τη Στέλλα. Με καμιά άλλη.

Λορένα: Πώς έτσι δηλαδή; *(Ο Στάνλεϋ φεύγει.)* Μα πού πας; Στάνλεϋ! *(Μένει μόνη. Προσπαθεί να ντυθεί μα τα χέρια της τρέμουν.)*

Λορένα: Ηλίθια. Είχες την ευκαιρία. Την είχες. Να τον αρνηθείς. Να τον ταπεινώσεις. Κι εσύ τι; Ένα ανόητο θήραμα αιχμάλωτο στα χέρια του. Αχ, τα χέρια του. Τόσο δυνατά. Απ' αυτά που μπορούν να στύψουν μια πέτρα. Να τη στύψουν και να βγάλουν χόμα και νερό. Σκάσε! Μη ταπεινώνεσαι έτσι. Μα τα χέρια του ήταν... Και ο ιδρώτας του. Μύριζε όλος ζωή. *(Κοιτάζει προς το κοινό. Ντύνεται γρήγορα.)* Τι κοιτάτε εσείς; Ανώμαλοι είστε; Πότε θα πάρετε το καταραμένο το τραμ σας; Ε; Πότε θα μας αδειάσετε τη γωνιά; Μη με κοιτάτε έτσι; Ποιοι είστε εσείς για να με κρίνετε; Ποιοι; Είμαι σίγουρη πως οι δικές σας επιθυμίες είναι χειρότερες. Πολύ, πολύ χειρότερες. Ηλίθια! Δεν έπρεπε. Τις πρόδωσες. Και το πρόγραμμα δε συγχωρεί. Εμείς δε συγχωρούμε. Τώρα θα πάμε πάλι από την-

Πέφτει σκοτάδι.

12

Το φως επιστρέφει. Η Λορένα βρίσκεται στην αρχική της θέση κρατώντας το καλάθι με τα λουλούδια.

Λορένα: *(χαμηλόφωνα)* Flores. Flores para los muertos. Άνθη, λίγα άνθη για τους νεκρούς. Τους νεκρούς. Αυτούς που ανασταίνονται για να πεθάνουν και πάλι.

(Μυρίζει τα λουλούδια.) Τα άνθη της ανάστασης. Ή μάλλον... τα άνθη του θανάτου. Μυρίζουν μεθυστική, αναστάσιμη σαπίλα. *(Βάζει ένα λευκό στο κεφάλι της.)* Πρέπει να είναι κανείς όμορφος όταν ανασταίνεται. Για να γιορτάσει τη νέα ευκαιρία που του δίνεται. Για να-

Όχι. Όχι. *(Το πετάει κάτω.)* Έτσι θα κάνει τον θάνατο να τον ποθήσει και πάλι. Τον θάνατο. Ένα ψηλό και δυνατό άνδρα που σε παίρνει αγκαζέ και βολτάρει μαζί σου στην πόλη. *(Καθώς μιλάει πηγαίνει αργά μέχρι την πόρτα.)* Δεν είναι ιδιαίτερο ομιλητικός. Όμως σε κάνει να νιώσεις ασφαλής. Του αφήνεσαι. Περνάτε τους κεντρικούς δρόμους με τα εστιατόρια, τα μαγαζιά και τους πλανόδιους πωλητές. Κάποια στιγμή θα σταματήσει για να σου πάρει μια λεμονάδα. Κι έπειτα θα συνεχίσετε. Κι εσύ θα είσαι περήφανη που έχεις ένα τόσο γοητευτικό συνοδό. Αχ, εκείνα τα βλέμματα! Τα βλέμματα ζήλιας των ελεύθερων κοριτσιών. Πόσο θα ήθελαν να ήταν στη θέση σου. Μαγεμένη από την παρουσία του αργείς να καταλάβεις τον προορισμό σας. Το νεκροταφείο της πόλης. Μα και τότε δε θέλεις να φύγεις. Δε δοκιμάζεις καν να ελευθερωθείς από το μπράτσο του. Στηρίζεσαι στο χέρι του και μπαίνεις στον λάκκο.

Ο θάνατος. Ο Στάνλεϋ. Ο Στάνλεϋ του προγράμματος. Όμορφος και ξεχωριστός. Δείχνει όμως μπερδεμένος. Σαν να μη ξέρει τον ρόλο του. Τι περιμένει απ' αυτόν η ζωή. *(Φτάνει στην πόρτα.)* Flores. Flores para los muertos.

Κι αν δε χτυπήσω; Αν δεν προσφέρω ποτέ αυτά τα λουλούδια; Τι θα συμβεί άραγε; Θα συνεχίσουν να υπάρχουν; Θα ακολουθήσουν τη μοίρα τους; Θα τη βιάσει; Θα καταρρεύσει; Κι εγώ; Τι θα κάνω εγώ; Θα μπορούσα να ζήσω; Να ζήσω σ' αυτή την κλειστή ταμπαιέρα; Τη Νέα Ορλεάνη που δημιουργεί το πρόγραμμα; Ναι, γιατί όχι. Θα μπορούσα να γίνω χορεύτρια ή σερβιτόρα. Θα μπορούσα ίσως και ν' αγαπήσω. Να κάνω παιδιά. Δικά μου παιδιά που θα με φωνάζουν μαμά. Μα όχι. Δε θα μπορώ να τα κοιτάζω. Τα μάτια τους θα είναι κενά. Σαν των επιβατών του σταθμού. Όχι. Δεν πρέπει να ξεφύγω από το πλάνο. Δε θα μ' αφήσει το πρόγραμμα. Θα με φέρνει πίσω ξανά και ξανά. Ή

ακόμα χειρότερα... θα μ' αφήνει να ζήσω. Να νιώθω χαρούμενη, να ελπίζω. Και τότε ξαφνικά χωρίς προειδοποίηση θα με γυρίζει πίσω. Έτσι για να μ' εκδικηθεί. Αξίζει όμως να προσπαθήσεις, μωρό μου. Ε; Δεν αξίζει;

Αφήνει το καλάθι να πέσει από τα χέρια της και τρέχει μακριά. Πέρτει σκοτάδι.

13

Το φως επιστρέφει. Η Λορένα βρίσκεται στην αρχική της θέση. Κοιτάζει τον εαυτό της, αναστενάζει και πάει μέχρι την πόρτα. Χτυπάει. Η Μπλανς της ανοίγει.

Μπλανς: Τι θα θέλατε;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη γι' αυτούς που ποθούν; Λίγα άνθη για τους ερωτευμένους;

Μπλανς: Όμορφα είναι. Αλλά χτυπήσατε λάθος πόρτα.

Λορένα: Πώς είπατε;

Μπλανς: Χτυπήσατε λάθος πόρτα.

Λορένα: Κι όμως. Αν ήμουν ένα νεαρό αγόρι-

Μπλανς: Λυπάμαι, καλή μου.

Λορένα: Θα σας είχα ερωτευτεί.

Μπλανς: Πώς είπες;

Λορένα: Θα σας είχα ερωτευτεί.

Μπλανς: Κι εγώ εσένα ma chérie. *(Της χαϊδεύει τα χείλη.)* Πώς σε λένε;

Λορένα: Λορένα.

Μπλανς: Κάτι μου θυμίζει τ' όνομά σου. Κι εσύ. Το πρόσωπό σου μοιάζει οικείο. Πρέπει να έχουμε συναντηθεί.

Λορένα: Ίσως σε κάποια άλλη ζωή.

Μπλανς: Ναι. Μπορεί.

Λορένα: Αυτό είναι για σένα. *(Της προσφέρει το κόκκινο τριαντάφυλλο.)*

Μπλανς: Όμορφο είναι. Θα προτιμούσα όμως ένα λευκό. Όπως τ' όνομά μου.

Λορένα: Μπλανς.

Μπλανς: Πώς το ξέρεις;

Λορένα: Απλά το μάντεψα. Επειδή μίλησες πριν γαλλικά.

Μπλανς: Η οικογένειά μου κατάγεται από τη Γαλλία. Τον Παλιό Κόσμο.

Λορένα: Ορίστε. Το πιο ιδιαίτερο λευκό μου τριαντάφυλλο. *(Της το βάζει στα μαλλιά.)* Ένα περιστέρι που αναπνέει αγάπη.

Μπλανς: Ω! Σου αρέσει η ποίηση;

Λορένα: “The red rose whispers of passion, /And the white rose breathes of love; /O, the red rose is a falcon, /And the white rose is a dove.”

Μπλανς: “But I send you a cream-white rosebud / With a flush on its petal tips; /For the love that is purest and sweetest /Has a kiss of desire on the lips.”⁴

Λορένα: Η ποίηση κάνει τη στιγμή αμάραντη.

Μπλανς: Έτσι πίστευα κι εγώ κάποτε.

Λορένα: Όχι πια;

Μπλανς: Δεν ξέρω. Κάποιες φορές αισθάνομαι τις λέξεις σαν πέπλα. Πέπλα που κρύβουν την αλήθεια των πραγμάτων. Τη σαπίλα και τη φθορά που τρώνε αργά κάθε τι όμορφο.

Λορένα: Όχι. Όχι. Δεν είναι έτσι. Δε μπορεί εσύ να λες κάτι τέτοιο.

Μπλανς: Γιατί όχι;

Λορένα: Γιατί... Ξέρεις. Είσαι η Μπλανς. Αν εσύ παραδοθείς, τότε...

Μπλανς: *(Βγάζει το τριαντάφυλλο από τα μαλλιά της. Το μυρίζει.)* Τι όμορφα που μυρίζει! Δε ξέρεις πόσο το χρειαζόμουν. Κρίμα που τ' άρωμά του θα ξεφτίσει σε λίγες ώρες. Θα μαραθεί. Όπως μαραίνονται όλα σ' αυτόν τον κόσμο.

Λορένα: Θέλεις να πάμε μια βόλτα;

Μπλανς: Μαζί;

Λορένα: Έχει τόσο όμορφο απόγευμα. Το φως του ήλιου που δύει θα σε κάνει να δεις τη ζωή αλλιώς.

Μπλανς: Δεν ξέρω. Σκόπευα να μείνω μέσα και να πω το ποτό μου. Δηλαδή το ποτό του άνδρα της αδερφής μου.

Λορένα: Μπορείς να το πάρεις μαζί σου.

⁴ Στίχοι από το ποίημα “A White Rose” του John Boyle O’Reilly.

Μπλανς: Αυτό θα τον κάνει έξαλλο τον κύριο Κοβάλσκι.

Λορένα: Κι εμείς θέλουμε να τον κάνουμε έξαλλο, σωστά;

Μπλανς: *(χαμογελάει)* Ναι.

Λορένα: Οπότε;

Μπλανς: Λες;

Λορένα: Χρειάζομαι κι εγώ λίγο αλκοόλ.

Μπλανς: Να πιω στο δρόμο με μια όμορφη άγνωστη; Ναι, γιατί όχι.

Λορένα: Πάμε λοιπόν;

Μπλανς: Θα ήθελα να κάνω πρώτα ένα μπάνιο. Και να βάλω ένα άλλο φόρεμα.

Λορένα: Θα χάσουμε χρόνο. Θα έχει δύσει ο ήλιος.

Μπλανς: Και να βγω έτσι;

Λορένα: Τι πειράζει;

Μπλανς: Θα με δουν.

Λορένα: Θα βγούμε για μας. Όχι για τους άλλους.

Μπλανς: Δεν είναι έτσι.

Λορένα: Έτσι είναι.

Μπλανς: Όταν βγαίνουμε έξω γινόμαστε μέρος του κόσμου. Όπως τα δέντρα, τα σύννεφα, τα κτήρια. Μας βλέπουν δεκάδες περαστικοί. Θέλω λοιπόν να τους προσφέρω μια ωραία εικόνα. Κατάλαβες; Αν είμαι όμορφη, κάνω και τον κόσμο τους ομορφότερο.

Λορένα: Μα είσαι ήδη γοητευτική. Μ' αυτό το φόρεμα που φοράς και τα μαλλιά σου-

Μπλανς: Όχι. Μπορώ καλύτερα.

Λορένα: Πίστεψέ με. *(Της χαϊδεύει το μάγουλο.)* Έχω δει χιλιάδες γυναίκες. Καμιά δεν έχει τη γοητεία που εκπέμπεις αυτή τη στιγμή. Στο είπα και πριν. Αν ήμουν ένα νεαρό αγόρι, θα σε είχα σίγουρα ερωτευτεί.

Μπλανς: Ένα νεαρό αγόρι...

Λορένα: Με μελιά μάτια και κοντά μαλλιά.

Μπλανς: Θα ήσουν όμορφος.

Λορένα: Λοιπόν;

Μπλανς: Επιστρέφω αμέσως.

Φεύγει και επιστρέφει με το μπουκάλι ούισκι. Πιάνει την Λορένα αγκαζέ και αποχωρούν.

14

Η Λορένα και η Μπλανς έχουν φτάσει στον σταθμό των τραμ. Πίνουν και τα παρατηρούν.

Μπλανς: Πού λες να πηγαίνει αυτό;

Λορένα: Δεν ξέρω.

Μπλανς: Πού θα 'θελες να πηγαίνει;

Λορένα: Κάπου που πέθανε κάποιος αγαπημένος μου ποιητής.

Μπλανς: Στην πόλη μας; Λίγο δύσκολο.

Λορένα: Τι κρίμα! Λένε πως κάθε πόλη έχει ψυχή. Είναι το άθροισμα των ψυχών των νεκρών της. Δε θα 'ταν ωραίο να ζούσαμε σε μια πόλη που στην ψυχή της υπάρχουν νεκροί ποιητές;

Μπλανς: Ίσως γι' αυτό νιώθω τόσο ξένη εδώ.

Λορένα: Πολύ πιθανό.

Μπλανς: Αν τα τραμ μπορούσαν να πάνε μακριά, πολύ μακριά, πού θα πήγαινες τότε;

Λορένα: Στη Βαλτιμόρη.

Μπλανς: Εκεί που πέθανε ο κύριος Πόε.

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: Κάπου πιο μακριά;

Λορένα: Στη Γαλλία.

Μπλανς: Πιο μακριά.

Λορένα: Στον ήλιο που δύει.

Μπλανς: Ακόμα πιο μακριά.

Λορένα: Στο σπίτι.

Μπλανς: Στο σπίτι;

Λορένα: Το τραμ έφυγε.

Μπλανς: Ναι. Έφυγε.

Λορένα: *(Φωνάζουν στους επιβάτες του τραμ.)* Στο καλό να πάτε!

Μπλανς: Και μη ξεχνάτε να αγαπάτε!

Λορένα: Και να ποθείτε!

Μπλανς: *(χαμηλόφωνα)* Ναι, να ποθείτε. Όσο μπορείτε.

Λορένα: Πάνε και αυτοί.

Μπλανς: Λοιπόν; Δε μου είπες.

Λορένα: Τι να σου πω;

Μπλανς: Για το σπίτι σου.

Λορένα: Σπίτι μου θα 'θελα να 'ναι ένα τραμ. Ένα ξεχωριστό τραμ που πηγαίνει από πόλη σε πόλη. Σε διαφορετικούς ανθρώπους. Πόσο θα ήθελα να είμαι σε διαρκή κίνηση. Μόνο έτσι νιώθεις ζωντανή, Μπλανς.

Μπλανς: Ποιο είναι όμως το πραγματικό σου σπίτι;

Λορένα: Ή μάλλον όχι. Το ταξίδι με τραμ είναι προδιαγεγραμμένο. Ακολουθείς τις ράγες. Πας εκεί που επέλεξαν κάποιοι άλλοι. Ενώ με ένα λεωφορείο... Μπορείς να πας όπου εσύ θέλεις.

Μπλανς: Προτιμώ το πρώτο. Να ταξιδεύω στις ράγες που έβαλαν δυνατά, αντρικά κορμιά. Ο μόχθος τους. Ο ιδρώτας στα πρόσωπά τους. Δούλεψαν για μας. Για να μας χαρίσουν το ταξίδι. Θα βασιστώ λοιπόν στην καλοσύνη τους.

Λορένα: Ω Μπλανς!

Μπλανς: Αν δεν εμπιστεύεσαι τους ανθρώπους, αν δε στηρίζεις σ' αυτούς, τότε δεν πρέπει να λέγεται άνθρωπος. *(Η Λορένα έχει κρίση πονοκεφάλου. Πιάνει το κεφάλι της και χάνει για λίγο τις αισθήσεις της.)* Λορένα; Τι έπαθες καλή μου; Λορένα; Σε πείραξε το ποτό; Μη με τρομάζεις. Λορένα. Λορένα. Βοήθεια! Η φίλη μου. Κάτι έπαθε. Ας μας βοηθήσει κάποιος. *(Πάει στο κοινό.)* Σας παρακαλώ! Η φίλη μου. Τη βλέπετε; Έχασε τις αισθήσεις της. Κάντε κάτι. Σας παρακαλώ. Κάποιος γιατρός; Υπάρχει κάποιος γιατρός ανάμεσά σας; Μα γιατί δε τη βοηθάτε; Γιατί; Άνθρωπος είναι. Μια όμορφη γυναίκα. Πώς μπορείτε να είστε αδιάφοροι; *(Η Λορένα δείχνει να συνέρχεται.)*

Λορένα: Μπλανς;

Μπλανς: (Την πλησιάζει και την αγκαλιάζει.) Λορένα; Ma fleur? Ma fleur-de-lys? Είσαι καλά;

Λορένα: Ναι. Έτσι νομίζω.

Μπλανς: Τι έπαθες;

Λορένα: Ένας πονοκέφαλος... Αρκετά δυνατός. Με παρέλυσε.

Μπλανς: Ω μικρή μου!

Λορένα: Τους έχω συνηθίσει. Μην ανησυχείς.

Μπλανς: Κανείς δεν ήρθε να βοηθήσει.

Λορένα: Δεν πειράζει.

Μπλανς: Τους φώναξα. Τους παρακάλεσα. Μα τίποτα. Απλά κοιτάγαν.

Λορένα: Δε φταίνε αυτοί.

Μπλανς: Αν δε βοηθάμε μια κυρία σ' ανάγκη τότε-

Λορένα: Δε φταίνε αυτοί.

Μπλανς: Ποιος τότε;

Λορένα: Αυτός που τους έφτιαξε.

Μπλανς: Δεν καταλαβαίνω.

Λορένα: Πώς να στο πω; Δεν ξέρω αν θα... Θυμάσαι τι έγραψε ο κύριος Πόε για την πραγματικότητα και την ανθρώπινη ύπαρξη;

Μπλανς: Ο κύριος Πόε;

Λορένα: "*All that we see or seem?*"

Μπλανς: "*Is but a dream within a dream.*"⁵

Λορένα: Ακριβώς. Ένα όνειρο.

Μπλανς: Μέσα σ' ένα άλλο όνειρο.

Λορένα: Αν σου έλεγα πως ο κύριος Πόε είχε δίκιο. Αν όλα όσα ζούμε δεν είναι παρά ένα όνειρο. Το όνειρο μιας άλλης ύπαρξης.

⁵ Στίχοι από το ποίημα του Edgar Allan Poe "A Dream Within a Dream."

Μπλανς: Του Θεού;

Λορένα: Όχι ακριβώς.

Μπλανς: Αλλά ποιου;

Λορένα: Μιας νεκρής. Είμαστε το όνειρο μιας νεκρής γυναίκας. Η ζωή της μετά τον θάνατο.

Μπλανς: Και ποια είναι αυτή η γυναίκα;

Λορένα: Κάποια που λάτρεψε ένα θεατρικό έργο. Με πρωταγωνίστρια εσένα. Και που θέλησε να γίνει μέρος εκείνου του κόσμου. Για να τον βοηθήσει να γίνει καλύτερος.

Μπλανς: Εγώ; Πρωταγωνίστρια;

Λορένα: Ο σημαντικότερος γυναικείος ρόλος στην ιστορία του κόσμου.

Μπλανς: Μα η ζωή μου είναι τόσο... Εγώ είμαι τόσο...

Λορένα: Ναι. Τόσο.

Μπλανς: Θα μπορούσα άραγε; Θα ήμουν μια ενδιαφέρουσα ηρωίδα;

Λορένα: Είσαι.

Μπλανς: Και ποια περίοδο της ζωής μου θα κάλυπτε αυτό το έργο;

Λορένα: Τη τελευταία. Εδώ. Στη Νέα Ορλεάνη.

Μπλανς: Όχι. Όχι. Αυτό θα ήταν καταστροφή. Θα φαινόμουν τόσο αποικρουστική. Τόσο αδύναμη. Παρατημένη. Άσχημη. Ακόμα και... τρελή. Δεν είμαι έτσι Λορένα. Όχι. Δεν είμαι. Είμαι... Ήμουν μια άλλη.

Λορένα: Μπλανς.

Μπλανς: Και ποια είναι αυτή που μας ονειρεύεται;

Λορένα: Κάποια που έζησε και πέθανε.

Μπλανς: Και με ποιο δικαίωμα μ' ονειρεύεται έτσι;

Λορένα: Επειδή έτσι σε γνώρισε και σ' αγάπησε.

Μπλανς: Πες της να ξυπνήσει.

Λορένα: Μακάρι να μπορούσε. Μα σου είπα. Είναι νεκρή.

Μπλανς: Πότε πέθανε;

Λορένα: Στο μακρινό μέλλον. Την εποχή που γίναμε θεοί.

Μπλανς: Θεοί;

Λορένα: Αθάνατα πλάσματα που μπορούν να διατηρούν τις συνειδήσεις και τις υπάρξεις τους. Που υπάρχουν σε κόσμους που οι ίδιοι επέλεξαν. Ακόμα κι αν το σώμα τους έχει γίνει ανόργανη ύλη.

Μπλανς: Πώς γίνεται αυτό;

Λορένα: Με τη βοήθεια της τεχνολογίας.

Μπλανς: Δηλαδή;

Λορένα: Έχουμε φτιάξει ένα πρόγραμμα. Ένα πρόγραμμα που μπορεί να μας αναστήσει στον προσωπικό μας Παράδεισο.

Μπλανς: Πώς τη λένε;

Λορένα: Λορένα.

Μπλανς: Εσύ;

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: (γελάει) Ω Λορένα. Σε πείραζε το πότο και δεν ξέρεις τι λες. Και ξέρεις κάτι; Και μένα με πείραζε. Προς στιγμή πήγα να σε πιστέψω. Ξέρεις κάτι; Πρέπει να σε ξυπνήσουμε. Μα πώς; Πώς; Το βρήκα! Ένα φιλί. Μόνο ένα φιλί μπορεί να σε ξυπνήσει.

Η Μπλανς την αγκαλιάζει και τη φιλάει στο στόμα. Η Λορένα ανταποδίδει το φιλί.

Ενώ φιλιούνται η Λορένα τραβιέται απότομα μακριά από τη Μπλανς.

Λορένα: Όχι. Όχι.

Μπλανς: Τα χείλη σου. Έχουν τη γεύση του ανέμου.

Λορένα: Αλκοόλ είναι μόνο.

Μπλανς: Έχω φιλήσει δεκάδες. Μπορώ να διακρίνω ακόμα και τις πιο λεπτές αποχρώσεις στη γεύση τους. Σαν ένας καλός δοκιμαστής κρασιού.

Λορένα: Μα έχει γεύση ο άνεμος;

Μπλανς: Φυσικά. Με έχει φιλήσει τόσες και τόσες φορές. Ο πονηρός ποθεί γυναικεία σάρκα. Μας αγγίζει άλλοτε σαν ανάλαφρο αεράκι και άλλοτε σαν ορμητική ριπή.

Λορένα: Μας έβλεπαν.

Μπλανς: Και τι σε νοιάζει;

Λορένα: Δε θέλω να με βλέπουν.

Μπλανς: Σ' ενοχλεί το βλέμμα τους;

Λορένα: Με φοβίζει. Μας κοιτούν ακίνητοι και ατάραχοι. Σαν να μη νιώθουν τίποτα.

Μπλανς: Δες τους καλά. Κάποιων τα βλέφαρα ανοιγοκλείνουν, άλλοι κουνάνε απαλά τα δάχτυλά τους. Τους θυμίσαμε πως πρέπει να ζήσουν. Αν πλησιάσεις, ίσως νιώσεις τις καρδιές τους να χτυπούν γρηγορότερα απ' ότι συνήθως.

Λορένα: Ίσως έχεις δίκιο.

Μπλανς: Τους ανασταίνουμε Λορένα.

Λορένα: Εμείς;

Μπλανς: Έλα! Πάμε κοντά τους.

Λορένα: Γιατί;

Μπλανς: Τους χρειαζόμαστε και μας χρειάζονται.

Λορένα: Θέλω να μιλήσουμε. Για ό,τι σου είπα πριν. Πως είμαι νεκρή και-

Μπλανς: Κοίτα. Ο ήλιος δύει. Η πιο κατάλληλη ώρα για λίγο αθώο φλερτ.

Λορένα: Όχι Μπλανς.

Μπλανς: Έλα. Βλέπω αρκετούς γοητευτικούς άνδρες.

Λορένα: Μα-

Την πιάνει από το χέρι και πλησιάζουν ένα όμορφο άνδρα από το κοινό. Τον φλερτάρει και τον αγγίζει.

Μπλανς: Γεια σου όμορφε! Comment tu t'appelles? Je m'appelle, Blanche. Έχεις πολύ δυνατό λαιμό. Και τα μαλλιά σου. Πού πας; Δε θα ήθελες να μείνεις μαζί μας απόψε; Μπορούμε να φάμε μαζί και έπειτα να πάμε για χορό. Από εδώ η Λορένα. Είναι λίγο ντροπαλή. Όμως της αρέσεις. Και σένα σου αρέσει. Την έχεις φάει με τα μάτια τόση ώρα.

Λορένα: Μπλανς!

Μπλανς: Σας αφήνω να τα πείτε οι δυο σας. *(Πηγαίνει σε ένα άλλο άνδρα, μικρότερο σε ηλικία. Πλέον απευθύνονται ξεχωριστά στους δύο άνδρες.)*

Λορένα: Καλησπέρα σας...

Μπλανς: Πόσο θλιμμένο είναι το βλέμμα σου καλό μου αγόρι. Θρηνείς για μένα;

Λορένα: Η φίλη μου ξέρετε...

Μπλανς: Μοιάζεις με άγγελο. Πού έχεις κρύψει όμως τις φτερούγες σου;

Λορένα: Ελπίζω να μη σας ενοχλώ.

Μπλανς: Θέλεις να με φιλήσεις;

Λορένα: Μήπως έχετε ένα τσιγάρο;

Μπλανς: Τα χείλη σου θα με κάνουν νέα και πάλι.

Λορένα: Δεν καπνίζω. Απλά τώρα θα ήθελα ένα.

Μπλανς: Εδώ πρέπει να πεις πως είμαι νέα. Νέα και όμορφη. Αχ, αγόρια! Δεν ξέρετε πως να φερθείτε σε μία κυρία.

Λορένα: Δεν έχετε; Κρίμα.

Μπλανς: Οι κυρίες όμως ξέρουν πως πρέπει να σας φερθούν.

Λορένα: Ένας γνωστός μου λέει πως όλα τα καλά αρσενικά πρέπει να καπνίζουν.

Μπλανς: Λοιπόν; Θα με φιλήσεις;

Λορένα: Εσείς όμως φαίνεστε...

Μπλανς: Μη ντρέπεσαι. Ξέρω πως θέλεις να με φιλήσεις κι εσύ.

Λορένα: Θέλετε να με φιλήσετε; (*Τους φιλάει ταυτόχρονα.*)

Μπλανς: Δεν είσαι λοιπόν ο άγγελος που περίμενα.

Λορένα: Λυπάμαι. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε.

Μπλανς: Κάποτε, όχι καιρό πριν, θα ήταν αλλιώς.

Λορένα: Δεν είμαι ο εαυτός μου.

Μπλανς: Θα ήσουν ο πρίγκιπας μου.

Λορένα: Σας ευχαριστώ πάντως. Το είχα ανάγκη αυτό το φιλί. Κι ας ήταν τόσο... ξέρετε. Ανάρμοστο.

Μπλανς: Κι εγώ θα σου υπέβαλα τα σέβη μου.

Λορένα: Μια νεκρή να φιλάει έναν ανύπαρκτο.

Μπλανς: Καλό σου ταξίδι.

Λορένα: Καλό σας ταξίδι.

Σηκώνονται και συναντούν η μία την άλλη.

Μπλανς: Λοιπόν;

Λορένα: Τον φίλησα.

Μπλανς: Κι εγώ.

Λορένα: Και;

Μπλανς: Ήταν ένα συνηθισμένο φιλί.

Λορένα: Και είναι κακό αυτό;

Μπλανς: Περίμενα κάτι άλλο. Εσύ;

Λορένα: Τι εγώ;

Μπλανς: Πώς σου φάνηκε;

Λορένα: Ένιωσα κάτι. Όμως...

Μπλανς: Ναι;

Λορένα: Κι εγώ κάτι άλλο περίμενα.

Μπλανς: Ξέρεις τι πρέπει να κάνουμε;

Λορένα: Τι;

Μπλανς: Να τους φιλήσουμε όλους.

Λορένα: Όχι, αυτό δε γίνεται.

Μπλανς: Μόνο έτσι θα βρούμε το φιλί που ψάχνουμε.

Λορένα: Είσαι τρελή.

Μπλανς: Έλα, πάμε.

Λορένα: Όχι.

Μπλανς: Μη ντρέπεσαι. Θα μας βοηθήσουν. Οι ξένοι πάντα βοηθάνε.

Η Μπλανς σηκώνεται και πλησιάζει το κοινό. Τους μιλάει και τους ζητάει να τους φιλήσει. Αν δεχτούν τους φιλάει. Αλλιώς προχωράει στον επόμενο.

Μπλανς: Καλησπέρα, κύριέ μου. Ζέστη δεν έχει σήμερα; Ξέρετε τι πιστεύω; Η ζέστη κάνει τα σώματά μας να θέλουν να έρθουν κοντά. Αχ, τα σώματα που ενώνονται. Αυτή η επαφή μας κάνει θεούς. Συμφωνείτε; Τι θα λέγατε λοιπόν να ενώναμε τα χείλη μας; Ένα απαλό φιλί. Απ' αυτά που δίνουν στον Νότο. Λοιπόν; *(Τον φιλάει ή όχι και πηγαίνει στον επόμενο.)* Περιμένετε πολύ ώρα; Μην ανησυχείτε. Θα έρθει όπου να 'ναι. Κρίμα δεν είναι να περιμένει κανείς ένα τόσο όμορφο απόγευμα ενώ μπορεί να κάνει τόσα πράγματα που θα τον κάνουν να νιώσει ζωντανός; Μου αρέσουν τα μαλλιά σας. Και τα χείλη σας. Τι θα λέγατε για ένα φιλί; *(Τον φιλάει ή όχι και πηγαίνει στον επόμενο.)* Ωραία ρούχα. Έχετε καλό γούστο, κύριέ μου. Αλήθεια, τι δουλειά κάνετε; Μμμ. Εξαιρετικά! Ξέρετε, η κάθε γυναίκα ποθεί να στηριχτεί σε κάποιον δυνατό και ευγενικό άνδρα. Κάποιο σαν και σας.

Λορένα: Μπλανς!

Μπλανς: Εγώ και η φίλη μου μπορούμε να σας προσφέρουμε την καλύτερη συντροφιά. Δυο αξιοπρεπείς, καλλιεργημένες και φινετσάτες δεσποινίδες είναι δώρο θεού. Λοιπόν; Θα θέλατε να γίνουμε φίλοι; Ονομάζομαι Μπλανς. *(Η Λορένα τους πλησιάζει.)* Ω Λορένα! Από εδώ ο κύριος... Αλήθεια ποιο είναι το επίθετό σας;

Λορένα: Επιτρέψτε μας λίγο. *(Την πιάνει από το μπράτσο και την απομακρύνει.)*

Μπλανς: Μα Λορένα; Τι τρόπος είναι αυτός;

Λορένα: Πρέπει να μιλήσουμε. *(Επιστρέφουν στη σκηνή.)*

16

Μπλανς: Πρέπει να είμαστε ευγενικές. Αλλιώς δε θα είμαστε ποθητές. Και κανείς δε θα θέλει να μας βοηθήσει.

Λορένα: Δε θέλουμε τη βοήθειά τους.

Μπλανς: Φυσικά και τη θέλουμε.

Λορένα: Μπορείς να ζήσεις και χωρίς αυτούς.

Μπλανς: Δε μπορώ.

Λορένα: Είσαι έξυπνη και καλλιεργημένη. Όποτε θέλεις μπορείς να-

Μπλανς: Μια τελειωμένη είμαι. Αιούς; Μια τελειωμένη. Τους πόθησα και τους αφέθηκα. Κι εκείνοι σαν μέλισσες ρούφηξαν ό,τι είχα μέσα μου. Με άφησαν άδεια. Οπότε τώρα μπορώ να στηριχτώ μονάχα στην ευγένειά τους. Για χάρη του παλιού πόθου οφείλουν να με βοηθήσουν.

Λορένα: Κι αν δε το κάνουν;

Μπλανς: Θα το κάνουν. Υπάρχουν ακόμα αρσενικά μ' ευγενική ψυχή.

Λορένα: Δες τους καλά. Δεν υπάρχει τέτοιος άνδρας ανάμεσά τους.

Μπλανς: Μη σε ξεγελάνε. Ξέρουν καλά να κρύβονται. Λίγη μαγεία χρειάζεται μόνο. Να σε θαυμάσουν. Να πιστέψουν πως είναι ακόμα αγόρια. Και τότε όλα είναι πιθανά. Ακόμα και να ερωτευτούν κάποια σαν και μένα.

Λορένα: Δε σου αξίζουν. Θα έπρεπε να παρακαλάνε για την αγάπη σου.

Μπλανς: Το έκαναν κάποτε.

Λορένα: Κι εσύ;

Μπλανς: Σου είπα, καλή μου. Τους την έδωσα απλόχερα. Είχα τόση αγάπη για κάποιο αγόρι. Κι εκείνο για μένα. Όταν πέθανε... όλη αυτή η αγάπη έπρεπε κάπου να πάει. Να μη σαπίσει μέσα μου. Έτσι την έδωσα. Για εκείνον. Για μένα. Για αυτό που ζήσαμε κάποτε.

Λορένα: Και αυτοί πως σου το ανταπέδωσαν;

Μπλανς: Με πόθησαν και μ' αγάπησαν. Έστω και για λίγες στιγμές.

Λορένα: Δεν είναι αρκετό.

Μπλανς: Είναι όμως κάτι.

Λορένα: Κάτι λίγο. Ελάχιστο.

Μπλανς: Δε μπορεί λοιπόν. Αυτό το ελάχιστο θα μου το δώσουν και πάλι. Και ξέρεις κάτι. Θα είναι αρκετό για να με κρατήσει ζωντανή.

Λορένα: Δε τους χρειάζεσαι.

Μπλανς: Μακάρι να ήταν έτσι.

Λορένα: Έτσι είναι.

Μπλανς: Έχω γεράσει μέσα μου, Λορένα. Είμαι σχεδόν νεκρή.

Λορένα: Ακόμα κι ένα μαραμένο λουλούδι μπορεί ν' ανθίσει και πάλι.

Μπλανς: Όχι μόνο του. Χρειάζεται περιποίηση. Από κάποιον που το 'χει ξεχωρίσει ανάμεσα στα υπόλοιπα άνθη.

Λορένα: Όπως ο Μητς;

Μπλανς: Πώς;

Λορένα: Δεν πρόκειται να σε σώσει. Είναι αδύναμος.

Μπλανς: Πού το ξέρεις;

Λορένα: Σου είπα. Ξέρω για σένα. Βρισκόμαστε στον κόσμο που εγώ δημιούργησα. Στον δικό μου Παράδεισο.

Μπλανς: Πάλι οι ίδιες ανοησίες.

Λορένα: Πρέπει να με πιστέψεις. Μόνο έτσι θα μπορέσω να σε βοηθήσω.

Μπλανς: Μάλλον πρέπει να φύγω.

Λορένα: Όχι πάλι.

Μπλανς: Πάλι;

Λορένα: Το πρόγραμμα φταίει. Το καταραμένο πρόγραμμα.

Μπλανς: Αντίο Λορένα. *(Αρχίζει να απομακρύνεται.)*

Λορένα: Βαρσοβιάνα λέγεται.

Μπλανς: *(Σταματάει)* Πώς είπες;

Λορένα: Εκείνη η μουσική.

Μπλανς: Ποια μουσική;

Λορένα: Εκείνη η φρικτή μουσική. Αυτή που προιόνιζει το μυαλό σου μέχρι ν' ακουστεί το μπαμ. Το μπαμ. Εκεί που τελειώνουν όλα.

Μπλανς: Πώς το ξέρεις;

Λορένα: Σου είπα.

Μπλανς: Δε μπορεί.

Λορένα: Με πιστεύεις τώρα;

Μπλανς: Το μπαμ.

Λορένα: Το αγόρι που αυτοκτόνησε.

Μπλανς: Το αγόρι; Ω Θεέ μου! Τ' αγόρι μου.

Λορένα: Ηρέμησε καλή μου.

Μπλανς: Τις ακούς;

Λορένα: Ποιες;

Μπλανς: Τις πρώτες νότες. Όχι. Όχι πάλι. *(Η Λορένα της πιάνει το χέρι.)* Πρέπει να με βοηθήσεις. Σταμάτα την καταραμένη μουσική.

Λορένα: Μόνο εσύ μπορείς να το κάνεις αυτό.

Μπλανς: Εγώ; Πες μου πως και θα το κάνω.

Λορένα: Πρέπει ν' ακουστεί το μπαμ.

Μπλανς: Δε θέλω να το ακούσω.

Λορένα: Αυτή τη φορά όμως... *(Βγάζει από το καλάθι της ένα όπλο.)* Θα πατήσεις εσύ τη σκανδάλη.

Μπλανς: Ν' αυτοκτονήσω;

Λορένα: Να σκοτώσεις.

Μπλανς: Ποιον;

Λορένα: Τον Στάνλεϋ.

Μπλανς: Όχι.

Λορένα: Πρέπει.

Μπλανς: Δε μπορώ να σκοτώσω.

Λορένα: Δεν είναι τόσο δύσκολο. Απλά πατάς τη σκανδάλη.

Μπλανς: Απλά;

Λορένα: Μόνο έτσι θα λυτρωθείς.

Μπλανς: Τον Στάνλεϋ;

Λορένα: Είναι ένας δαίμονας.

Μπλανς: Δεν είναι έτσι. Μπορεί να είναι άνθρωπος των σπηλαίων. Κάποιος που δεν έχει ιδέα απ' όσα εξυψώνουν την ανθρωπότητα. Αλλά όχι. Σε καμιά περίπτωση δεν είναι κακός.

Λορένα: Θα σε κάνει να υποφέρεις. Θα σ' οδηγήσει στη τρέλα.

Μπλανς: Ας το κάνει τότε.

Λορένα: Πρέπει να τον σκοτώσεις.

Μπλανς: Ποτέ δε θα μπορούσα να του κάνω κακό.

Λορένα: Ω Μπλανς! Δεν... δε μπορεί.

Μπλανς: Τι;

Λορένα: Είσαι ερωτευμένη μαζί του.

Μπλανς: Τι είναι αυτά που λες;

Λορένα: Τον άφησες. Το ξέρω πως τον άφησες.

Μπλανς: Να κάνει τι;

Λορένα: Τώρα καταλαβαίνω. Δεν είχες παραιτηθεί. Απλά υπέφερες. Από έναν έρωτα που δε μπορούσε να ολοκληρωθεί.

Μπλανς: Σταμάτα.

Λορένα: Τον ήθελες. Ήξερες πως μόνο αυτός θα σε άλλαζε. Όμως λάτρευες την αδερφή σου. Δε θα μπορούσες να την προδώσεις. Ήξερες πως είναι ευτυχισμένη. Αν εσύ-

Μπλανς: Ανοησίες.

Λορένα: Τον άφησες να σε βιάσει. Και το απόλαυσες. Ήταν το πιο ηδονικό βράδυ της ζωή σου.

Μπλανς: Ποτέ δε θα έκανα κάτι τέτοιο.

Λορένα: Το έκανες όμως.

Μπλανς: Πότε;

Λορένα: Το βράδυ που η Στέλλα θα γεννήσει τον γιο του.

Μπλανς: Όχι. Δε μπορεί.

Λορένα: Και θα το κάνεις και πάλι. Θα τον αφήνεις να μπαίνει μέσα σου ξανά και ξανά. Σε κάθε ανάγνωση. Σε κάθε παράσταση. Σε κάθε ανάστασή σου.

Μπλανς: Δε πρέπει. Όχι. Δε πρέπει.

Λορένα: Σκότωσέ τον λοιπόν.

Μπλανς: Δε μπορώ.

Λορένα: Τότε θα γίνει και πάλι. Σε λίγες μέρες θα σε βιάσει. Ή μάλλον θα τον βιάσεις.

Μπλανς: Δε ξέρεις τι λες.

Λορένα: Θα τον βιάσεις Μπλανς. Αυτός είναι παγιδευμένος στη μοίρα του. Δε μπορεί ν' αλλάξει αυτά που έχουν γραφτεί. Εσύ όμως; Τώρα ξέρεις. Μπορείς να τ' αλλάξεις.

Μπλανς: Σκοτώνοντάς τον;

Λορένα: Ναι.

Μπλανς: Λορένα; Μετά που... ξέρεις. Τι μου συμβαίνει;

Λορένα: Χάνεις τα λογικά σου. Καταλήγεις σ' ένα φρενοκομείο.

Μπλανς: Και αυτοί;

Λορένα: Συνεχίζουν τη ζωή τους.

Μπλανς: Η μουσική δυναμώνει. (Ακούγεται η Βαρσοβιάνα.)

Λορένα: Η Βαρσοβιάνα. *(Η Μπλανς γνέφει θετικά.)* Το μπαμ. Πρέπει να ακουστεί το μπαμ.

Μπλανς: Έχεις δίκιο.

Λορένα: Θα το κάνεις λοιπόν;

Μπλανς: Εσύ θα το κάνεις.

Λορένα: Να σκοτώσω τον Στάνλεϋ;

Μπλανς: Όχι εκείνον.

Λορένα: Αλλά;

Μπλανς: Εμένα.

Λορένα: Όχι. Αυτό δε γίνεται.

Μπλανς: Σε παρακαλώ.

Λορένα: Ήρθα για να σε σώσω. Όχι για να-

Μπλανς: Σώσε με τότε. Λύτρωσέ με από τη μουσική... τον πόθο... τον εαυτό μου.

Λορένα: Κι εγώ; Τι θα γίνω εγώ;

Μπλανς: Θα συνεχίσεις να ζεις.

Λορένα: Χωρίς εσένα;

Μπλανς: Θα πουλάς τα λουλούδια σου. Να, κάπως έτσι: «Άνθη, λίγα για τους νεκρούς.»

Λορένα: Δε ξεφεύγουμε έτσι εύκολα από τη μοίρα μας.

Μπλανς: Οφείλουμε όμως να προσπαθήσουμε. *(Η μουσική δυναμώνει.)* Λοιπόν; *(Η Λορένα τη σημαδεύει με το όπλο. Τα χέρια της τρέμουν.)*

Λορένα: Η Βαρσοβιάνα. Αυτή που μας παραλύει.

Μπλανς: Εμπρός, καλή μου. Βασίζομαι στην ευγένεια σου. Βασίζομαι στην αγάπη σου.

Η Λορένα πιάνει το κεφάλι της. Δείχνει έτοιμη να λιποθυμήσει. Τα φώτα σβήνουν. Ταυτόχρονα ακούγεται το μπαμ. Η μουσική συνεχίζει να παίζει.

Τα φώτα επιστρέφουν και η μουσική χαμηλώνει. Η Λορένα στέκεται πάνω από το πτώμα της Μπλανς κρατώντας ακόμα το όπλο.

Λορένα: Μα τι συνέβη; Θα έπρεπε να ήμουν στη θέση μου. Με το καταραμένο καλάθι στο χέρι. Γιατί είμαι ακόμα εδώ; Γιατί; Μήπως χειρίζεται το πρόγραμμα κάποιος δαίμονας; Κάποιος που θέλει να με κάνει να υποφέρω; Ή μήπως είμαι στην κόλαση; Τιμωρούμαι γιατί θέλησα να γίνω θεός; Να δημιουργήσω τον δικό μου Παράδεισο; Εκτός αν... χάλασε. Λες τα μάγια να έσπασαν; Αυτό σημαίνει πως... πως... είμαι ελεύθερη.

Μπλανς. Λευκό μου ρόδο. Εσύ; Εσύ είσαι; Νεκρή; Από το χέρι μου; Σήκω καλή μου. Έλα να χορέψουμε. Η Βαρσοβιάνα είναι. Μη τη φοβάσαι. Εσένα δε μπορεί να σε βλάψει πια. Έλα. Η μουσική μας καλεί να πεθάνουμε και να ζήσουμε. Και ύστερα να πεθάνουμε και πάλι. Η μουσική. Το δώρο που μας άφησε ο Θεός για να τον θυμόμαστε. Απ' αυτή φτιάχτηκε ο κόσμος. Ήταν ένα αξεπέραστο σόλο του Δημιουργού μας. Κάθε νότα κι ένα νέο δημιούργημα. Και τελευταία ο άνθρωπος.

Σήκω. Δε θ' αργήσει το επόμενο τραμ. Τι λες να το πάρουμε; Να πάμε κάπου. Αυτό το κάπου λένε πως είναι το πιο όμορφο μέρος στον κόσμο. Ξέρεις γιατί; Μπορεί κι αλλάζει. Για τον καθένα μας γίνεται διαφορετικό. Σήκω καλή μου. Δεν μπορώ να το πάρω χωρίς εσένα. Θα είμαι μόνη. Κι εγώ δεν ξέρω να βασιζομαι στους ξένους. Μόνο στον εαυτό μου. Στον πολυαναστημένο, πολύτιμο εαυτό μου. *(Η μουσική δυναμώνει.)* Οι νότες. Οι καταραμένες νότες. Σε λίγο θ' ακουστεί το μπαμ. Κι εγώ; Τι θα κάνω τότε εγώ;

Η Λορένα πιάνει το κεφάλι της και παραπατάει. Υποφέρει από μια νέα κρίση.

Η μουσική. Το αγόρι. Η Μπλανς. Οι νότες με καλούν. Πρέπει να παίζω τη τελευταία. Να τελειώσω το κομμάτι. Μόνο έτσι μπορεί να γλυτώσω. Να ξεφορτωθώ τον καταραμένο Παράδεισο. *(Βάζει το όπλο στον κρόταφο.)* Μπορείς καλή μου. Όλοι το έλεγαν πως είχες ταλέντο στη μουσική. Μια νότα. Μόνο μια νότα θα παίζεις. Κι έπειτα θα είσαι νεκρή. Τελείως νεκρή. Ω, πόσο γλυκά ακούγεται η μελωδία της ανυπαρξίας. *(Η Μπλανς μουρμουρίζει τη μουσική. Τα φώτα σβήνουν. Ακούγεται το μπαμ. Η μουσική σταματάει.)*

18

Το φως επιστρέφει. Η Λορένα στην αρχική της θέση. Κοιτάζει τον εαυτό της και το καλάθι. Την πιάνει νευρικό γέλιο. Ηρεμεί και πηγαίνει μέχρι την πόρτα. Χτυπάει. Η Μπλανς της ανοίγει.

Μπλανς: Τι θα θέλατε;

Λορένα: Άνθη; Λίγα άνθη για τους νεκρούς; Γι' αυτούς που πέθαναν περιμένοντας τον πόθο να τους αναστήσει;

Μπλανς: Ο πόθος και ο θάνατος. Δυο δίδυμα αδέρφια. Το ένα συμπληρώνει το άλλο.

Λορένα: (Της δίνει το κόκκινο τριαντάφυλλο.) Αυτό για σένα.

Μπλανς: Είναι όμορφο.

Λορένα: Όπως εσύ.

Μπλανς: Με λένε Μπλανς.

Λορένα: Εμένα Λορένα.

Μπλανς: Αυτό το όνομα... Κάτι μου θυμίζει.

Λορένα: Ίσως μια φίλη σου.

Μπλανς: Ναι, μπορεί. Μια φίλη από το μακρινό παρελθόν.

Λορένα: Από μια άλλη ζωή.

Μπλανς: Πόσο κάνει;

Λορένα: Ας πούμε πως είναι δώρο από εκείνη τη φίλη σου.

Μπλανς: Θα ήθελες να περάσεις μέσα για μια λεμονάδα;

Λορένα: Θα πρότεινα κάτι άλλο;

Μπλανς: Δηλαδή;

Λορένα: Τι θα έλεγες να φύγουμε μακριά;

Μπλανς: Εμείς; Μαζί;

Λορένα: Να πάρουμε ένα τραμ. Ένα τυχαίο τραμ. Κι όπου μας βγάλει.

Μπλανς: Μα δε σε ξέρω.

Λορένα: Δε πειράζει, καλή μου.

Μπλανς: Να φύγω; Με μια ξένη;

Λορένα: Που σου προσφέρει την καλοσύνη και την αγάπη της. *(Της προσφέρει το μπράτσο της.)* Μπορείς να βασιστείς σε μένα.

Μπλανς: Και που θα πάμε;

Λορένα: Για αρχή στον σταθμό των τραμ. Εκεί. Προς τον ήλιο που δύει.

Μπλανς: Ο ήλιος. Μοιάζει με πελώριο φλογισμένο πορτοκάλι.

Λορένα: Λένε πως εκεί καταλήγουν τα καθημερινά μας πάθη. Καίγονται μέσα του. Γι' αυτό και όλοι μας την ώρα που ο ήλιος δύει είμαστε αγνοί.

Μπλανς: Πόσο θα ήθελα να πιω τους χυμούς του.

Λορένα: Ας δοκιμάσουμε λοιπόν να το φτάσουμε.

Περπατάνε αγκαζέ στους διαδρόμους και γύρω από τη σκηνή. Ψιθυρίζουν η μία στο αυτί της άλλης. Σταματάνε.

Λορένα: Ας πάρουμε το επόμενο.

Μπλανς: Κοιτά τους. Περιμένουν. Όπως εμείς. Οι ζωές μας διασταυρώθηκαν σ' αυτό τον σταθμό. Κι έπειτα θα χωρίσουν και πάλι.

Λορένα: Ας τους δώσουμε τότε κάτι για να μας θυμούνται.

Μπλανς: Τι όμως;

Λορένα: Τα άνθη.

Μπλανς: Ωραία ιδέα.

Λορένα: Θα τους θυμίσουν ότι πρέπει να ζήσουν.

Μοιράζουν τα λευκά άνθη στους θεατές των πρώτων σειρών. Επαναλαμβάνουν την παρακάτω φράση όποτε δίνουν ένα λουλούδι.

Μπλανς: Να μας θυμάστε.

Λορένα: Να μας θυμάστε.

Αφού μοιράσουν τα λουλούδια ακούγεται ο ήχος ενός τραμ που φτάνει.

Λορένα: Το τραμ. Έφτασε.

Μπλανς: Πού πάει;

Λορένα: Κάπου.

Μπλανς: Σωστά, κάπου.

Λορένα: Πάμε λοιπόν; (Της πιάνει το χέρι.)

Μπλανς: Ναι, πάμε.

*Πιασμένες χέρι χέρι πάνε μέχρι την έξοδο. Ακούγεται ο ήχος του τραμ που αναχωρεί.
Τα φώτα παραμένουν αναμμένα.*